

Indtil vi finder ham

Idé, tekst og layout: Anders og Rasmus Troelsen

Tak til spiltesterne: Nis Haller Baggesen, Peter Fallesen, Kristoffer Thurøe, Mikkel Bækgaard, Simon Steen Hansen og Anders Frost Bertelsen.

Tak til Mette Hemmingsen for korrektur og layout-fif.

Tak til Martin Kleszez Henriksen og Anders Frost Bertelsen for feedback på scenariet.

En særlig tak til Lise Havbæk Troelsen for ideer, feedback og sparring fra start til slut.

INDHOLD

Introduktion	5
Fortællingen	6
Rolleoversigt	7
Faderen	7
Scenariets struktur og virkemidler	8
Scener og scenetyper	10
Scener – Dag 1	12
Scener – Dag 2	15
Scener – Dag 3	17
Scener – Dag 4	19

Foromtale

17. marts 1981

“Jeg er holdt op med at træde vande. Jeg kan ikke længere spille familie. Nu synker jeg bare.

Jeg har brug for at komme væk. Men kæreste du, forstå, at jeg gør det, for at jeg engang kan komme hjem igen. Jeg kommer hjem til jer igen. Det lover jeg.”

En bror og søster opdager, mens de er i gang med rydde op i deres afdøde mors hjem, en bunke breve fra deres far. Han forlod familien for 34 år siden, da børnene var ganske små, og har ikke vist sig siden.

Sårbare og famlende beslutter de at følge i deres fars fodspor. Tøvende ord om dengang og nu, et kærkomment latterudbrud, indforståede smil, vrede smæld, afdæmpede bebrejdelser og den akavede stilhed mellem fremmede fylder bilen, mens vi følger dem på deres færd gennem Nordens uendelige nåleskove. De møre gamle kuverter åbnes, og faderens forvirrede ord presser sig på.

Opkald fra broderens hustru, søsterens hviskende dagbog samt de mennesker, der møder på deres vej er allesammen med til at prikke til de to søskendes tanker om faderen, om hinanden og om deres eget sted i livet.

Indtil vi finder ham er historien om to knudrede mennesker der deler fortid men er gledet fra hinanden. Bevæbnede med spørgsmål og med deres fars breve forsøger de at finde en mening. Måske møder de ham. Måske giver de op. Måske finder de hinanden. Måske bliver det hele ikke bedre end det er.

Forventet spilletid: 4 timer

Antal spillere: 3 spillere og 1 spilleder

Stikord: Skandinavisk roadmovie, systemløst, søskende-drama, fortidens magt over nuet. Forvent passager med tavshed og mavespil.

Spillertyper: Du kan lide at være en fortællende medskaber, du har det fint med forholdsvis lange rollebeskrivelser, og du har lyst til at undersøge og udfolde to mennesker, hvis facader er ved at krakelere.

Spilledertype: Du sætter og klipper scener i råkold oktoberstemning og hjælper spillerne med at få fortællingen til at flyde, men har en tilbagetrukket rolle meget af tiden.

Om forfatterne: Rasmus og Anders er brødre, og har for øvrigt altid kendt deres far. Rasmus er fastavalscenariedebutant. Anders har været medforfatter på *Femten Mand* og *Mass Effect 2157*. Anders har for en stund lagt tjubang-scenarierne på hylden og er blevet føle-føle. Det har Rasmus altid været.

Introduktion

Kære spilleleder

Mange tak fordi du vil være spilleleder på “Indtil vi finder ham”. Det sætter vi stor pris på.

I teksten her finder du en overordnet beskrivelse af scenariets fortælling, roller, struktur og virkemidler, samt en gennemgang af de på forhånd planlagte scener. Foruden denne tekst inkluderer scenariet en række bilag, som skal bruges i forbindelse med afviklingen af scenariet.

Bilagene er følgende:

- Roller (Michael, Kirsten og Bipersonsspiller)
- Brev 1-8
- Sceneoversigt (Dag 1-4)
- Samtalekort
- Opstart af spillet

Vi foreslår dig at læse denne scenarietekst først, og derefter kigge bilagene igennem.

Der er naturligvis en hel del information i scenarieteksten, men alt hvad du skal fortælle spillerne inden I går i gang med selve spillet er sammenfattet i bilaget **Opstart af spillet**, som du kan gennemgå sammen med spillerne, når I samles.

Du vil i øvrigt nok opleve, at når først spillet er i gang, vil din rolle som spilleleder blive relativt tilbagetrukket meget af tiden.

PRAKTISK

Til Fastaval medbringer vi de lidt mere fancy bilag, dvs. brev 1-8 (lagt i kuverter), sceneoversigterne i farver og samtalekort på farvet karton.

Du skal være meget velkommen til at spille musik under afviklingen af spillet, såfremt du har lyst. Om lydteppet skal være svensk radiopop, playlisten i Michaels bil, instrumentalmusik eller noget helt fjerde lader vi være op til dig. Skriv til os, hvis du savner inspiration hertil.

Psst... sæt eventuelt Mark Knopflers *Irish Boy* på, inden du læser videre herfra. Melodien blev brugt i introen til tv-programmet *Forsvundne Danskere*, en af scenariets inspirationskilder. Og så er det et virkelig fint stykke musik.

God læsning.

Fortællingen

“Indtil vi finder ham” er historien om to søskende, der i oktober 2015 tager på en rejse gennem Norden for at følge i deres fars fodspor. Faderen forlod familien for 34 år siden, og har ikke vist sig siden.

Scenariet følger de to søskende fra København, i bil op gennem Sverige til Umeå, videre til Mo i Rana i Norge, tilbage til Umeå, med færge over den Botniske Bugt og med slutpunkt i den lille by Koskö i Finland. Det er op til bror og søster, om de vil fortsætte hele vejen, eller om de vil stoppe undervejs. Dvs. at fortællingen sagtens kan blive afsluttet før de når Finland.

Årsagen til deres pludselige rejse er, at de efter deres mors død finder en bunke breve i hendes lejlighed. Brevene er fra deres far. Han har sendt dem fra forskellige steder i Skandinavien, og kun omkring halvdelen af kuverterne er blevet åbnet.

Hvorfor de egentlig tager afsted ligger ikke fast, men er op til spillerne at fortolke. Måske er det de to søskendes forsøg på at komme overens med at have levet uden en far og dermed få lukket nogle af fortidens kapitler. Måske er det i håb om at genfinde et meningsfuldt søskendeforhold, efter at være gledet fra hinanden. Måske ses rejsen som en mulighed for at få sin egen verden på plads.

Historien vil strække sig over fire dage - eller mindre, hvis de vælger at stoppe inden Finland. De to søskendes aftale er, at når de ankommer til det sted et brev er sendt fra, åbner de kuverten og læser indholdet. Denne aftale kan brydes undervejs.

På rejsen vil de støde på to personer, som har været en central del af faderens liv efter hans afrejse fra København. I Umeå træffer de faderens kollega og bofælle, i Mo i Rana møder de hans gamle flamme. Hverken kollegaen eller ekskæresten har længere kontakt med faderen, men de kan dele deres minder om ham med de to søskende.

STEMNING, GENRE OG TEMATIK

Scenariet er en rejse gennem Nordens kølige landskaber i oktober, med hvad det bringer af regn, forfald, varme efterårsfarver og bleg sol. Det er motorveje, uendelige nåleskove, triste cafeterier og kolde moteller.

Genremæssigt er der tale om en skandinavisk roadmovie, et afdæmpet søskendedrama, samt en slags person-investigation med spillerne som medskabere (*hvem var vores far egentlig?*).

Endelig er scenariet en invitation til at undersøge en række almenmenneskelige temaer: Ansvar, afsavn, tilgivelse, nærvær, ensomhed og fortidens magt over nuet.

Trods det melankolske oplæg vil vi dog gerne understrege, at smil og grin undervejs er aldeles velkomne. De to søskendes forskellighed kan fx give anledning til en del komiske situationer og dialoger, hvilket kan give charme og nærvær til den noget tungsindige grundfortælling.

Rolleoversigt

Michael er den ene hovedrolle. Han er storebror til Kirsten og lever en kernefamilietilværelse i Næstved sammen med Lene og deres to børn Sidsel og Dagmar. Han er den rolige, ansvarlige og handlekraftige mand, der gemmer sine egne følelser væk. Han er på det seneste kommet i tvivl om, hvorvidt hans ægteskab med Lene på en eller anden måde er falsk. Hans tanker om faderen er fyldt med vrede.

Kirsten er den anden hovedrolle. Hun er den kaotiske lillesøster, der har svært ved at leve op til voksenlivets forventninger. Hun finder mening i ekstreme handlinger, og fandt også på ideen om at køre i faderens fodspor, måske mest for at få tid sammen med Michael. Hun er nysgerrig, initiativrig, vild, og måske ved at gå i stykker.

De fire bipersoner spilles af bipersonsspilleren:

- **Dagbogen** er Kirstens makker, der kan provokere, trøste, udfordre. Ingen andre opfatter, at Kirsten har samtaler med sin dagbog.
- **Lene** er Michaels hustru. Hun er den gode lytter, der kan få Michael til at åbne sig. Michael og Lenes ægteskab er udfordret af hverdagens rutiner.
- **Johan** er faderens tidligere kollega og bofælle. Han bor i Umeå i Sverige, hvor Michael og Kirsten møder ham på tredjedagen. Han kan fortælle vigtige ting om faderen.
- **Klaudia** er faderens tidligere kæreste. Hun bor i Mo i Rana i Norge. Michael og Kirsten møder også hende på den tredje dag af turen. Hun kan ligesom Johan give de to søskende en fortælling om faderen.

Faderen

Michael og Kirstens far “Ole” er omdrejningspunkt for historien. Hans liv og tanker fortælles i de otte breve og gennem de to bipersoner Klaudia og Johan. Der er, frem til fjerde dag i Finland, ingen scener hvor faderen er direkte deltagende. Eneste scene hvor faderen måske kommer i spil er hvis de to søskende henvender sig til ham, når de ser ham i Koskö. Det er dig, der i så fald spiller rollen som faderen. Dette findes nærmere beskrevet i sidste scene.

Gennem brevene får vi indtrykket af en mand, der flakker rundt i Norden og kæmper med sit følelsesliv og med en række livskriser. I begyndelsen skyder han skylden på sig selv og beder om tid og rum til at få styr på sit liv igen. Senere bliver tonen i brevene anklagende og bebrejdende overfor moderen. Til sidst er brevene blot en ensom mands frustrationer og fortrydelser.

Spillerne vil komme til at kende faderen gennem brevene og i mødet med de to bipersoner. Der er ingen større sandhed om, hvem faderen er eller var udover det hovedpersonerne får adgang til i brevene og via bipersonernes fortællinger om ham. Hvis de møder ham i Finland vil han formentlig ikke kunne give dem svar, som de ikke allerede har læst sig til.

Kort sagt er faderen, hvad I i fællesskab gør ham til.

Scenariets struktur og virkemidler

På de næste fire sider beskrives de rammer, som scenariet udfolder sig indenfor. Det meste af dette skal formidles til spillerne inden historien går i gang. Til dette formål kan du bruge bilaget **Opstart af spillet**, som beskriver, hvad du skal fortælle dem.

Historien forløber over fire oktoberdage - med nogle få flashbacks til tidligere begivenheder.

Dag 1: Fra København til Jönköping.

Dag 2: Fra Jönköping til Umeå.

Dag 3: Fra Umeå til Mo i Rana.

Dag 4: Fra Mo i Rana til Koskö.

Hvor lang tid hver dag tager i spiltid vil variere fra spil til spil, men vi har givet et bud på antal minutter i scenegennemgangen længere fremme i teksten.

Læg en 15 minutters pause mellem enten første og anden dag eller mellem anden og tredje dag. Dette giver bipersonsspilleren mulighed for at læse op på karaktererne *Johan* og *Klaudia*, som kommer i spil på tredje dag.

LÆNGDE OG AFSLUTNING

Scenariet forventes at vare omkring fire timer, såfremt Michael og Kirsten fortsætter hele vejen til Finland. Kirsten og Michaels spillere kan dog vælge at afslutte scenariet tidligere, hvis de ønsker. Fx kan de blive enige om at stoppe rejsen og køre hjem, eller den ene af dem kan insistere på, at rejsen stopper her. Hvis ikke den anden kan overbevise sin bror/søster om at fortsætte, så slutter historien. Lene og Dagbogen kan også forsøge at påvirke denne beslutning, hvis de får mulighed for det. Hvis spillerne beslutter sig herfor, så spring frem til **Udtoning**, side 20.

I den ene spiltest stoppede scenariet i Mo i Rana, da Kirsten og Michael blev enige om, "*at de ikke havde lyst til at følge i den idiots fodspor længere.*" I den anden spiltest tog de hele vejen til Koskö og konfronterede faderen.

BREVENE

Den forsvundne far har gennem tiden sendt otte breve hjem. Det første er sendt fra et sted på Amager i 1981, året hvor han forlod dem. Det sidste er sendt fra Koskö i Finland i 2000 (se bilag: **Brev 1-8**).

Michael og Kirsten har forinden rejsen lavet en aftale om først at åbne kuverterne, når de når hen omkring det sted, hvorfra brevet blev sendt. Dette er karakterernes aftale, og denne aftale kan brydes undervejs, hvis bare én af karaktererne beslutter det. De kan principielt vælge at læse alle brevene inden de kører fra Amager, omend det ville gå imod scenariets ånd. Det vil dog være helt fint at åbne brevene længe før de når til Finland.

I første spiltest åbnede Kirsten og Michael de sidste to breve allerede i Mo i Rana i Norge. Det fungerede fint rent dramatisk, og spillerne fornøjede sig i øvrigt med at flå de sidste to kuverter op og dermed lade Michael og Kirsten bryde med deres egen regel.

På sceneoversigterne er der markeret forslag til, hvornår de enkelte breve kan åbnes. Disse er blot til inspiration, og stemmer ikke altid overens med afsenderadresserne for brevene. Hvis Michael og Kirsten ønsker at åbne brevene specifikt ved afsenderadresse – eller et andet sted – så lad dem endelig gøre det.

Når et brev åbnes, læser Michael eller Kirsten brevet højt. Hvis spillerne ønsker det (evt. fordi de ikke bryder sig om at stå for højtlesning), kan du som spilleleder også overtage læsning af brevene.

I foromtalen på Fastavals hjemmeside fremgår det, at det er spilleleder der skal læse brevene højt. Det viste sig dog i spilstestene, at det gav spillerne en federe oplevelse, hvis Michael og Kirsten selv læste brevene op og kunne kommentere løbende på dem. Vi beklager fejlen i foromtalen.

Spillerne får brevene udleveret i fysisk form, når fortællingen begynder. Brevene er en indbygget del af fiktionen. De kan åbnes, krølles og smides væk af Michael og Kirsten. Det er op til de to søskende at behandle brevene som de ønsker. (se Michael og Kirstens karakterark for hvorfor de har lavet aftalen, og se bilaget: **Sceneoversigt** for at få overblik over, hvor brevene i udgangspunkt skal åbnes)

SAMTALEKORT

Da store dele af dette scenarie centrerer sig om den løbende samtale mellem bror og søster, er det vigtigt, at karaktererne bliver ved med at have noget meningsfuldt at tale om. Som spilleleder har du til dette formål en række samtalekort, som du kan lægge ud på bordet til spillerne undervejs. Kortene lyder fx: *“Hvis du mødte ham, ville du så kalde ham far?”* eller *“Tror du nogensinde, at du får børn?”* (se bilag: **Samtalekort**).

Kortene kan fungere som inspiration for især Michael og Kirstens spillere, idet de kan vælge at indflette kortenes spørgsmål i de to søskendes snak. Kortene er samtidig din mulighed for at pege samtalen i en bestemt retning.

Spillerne er dog aldrig forpligtede på at bruge kortenes udsagn. De kan vælge at ignorere dem. Hvis du undervejs vurderer, at spillerne ikke har brug for kortene, eller at de distraherer mere end de gavner, så drop dem.

I modsætning til brevene er disse samtalekort ikke en indbygget del af fiktionen: Michael og Kirsten kan ikke “se” samtalekortene. De er blot redskaber til spillerne.

Scener og scenetyper

På de næste sider følger beskrivelser af de scener, som udgør scenariets skelet. For hver dag er der endvidere et spillerhandout som viser dagens forventede scener (se bilag: **Sceneoversigt**). Sceneoversigterne udleveres til spillerne ved begyndelsen af hver af historiens fire dage. Hermed kan spillerne se, hvad de skal forberede sig på for en given dag.

Udover de **planlagte scener**, som fremgår af sceneoversigten, vil der forekomme scener, hvor Michael og Lene har **telefon- og sms-samtaler**, og hvor Kirsten har **samtaler med Dagbogen**. Disse er ikke fastlagte, men kan sættes løbende af alle tre spillere, når det giver mening. Dagbogsscenerne kan opfattes som samtaler der foregår i Kirstens hoved. Kirsten kan dog slutte dem, når hun vil. Til gengæld har Dagbogen ret til finde på ting, som Kirsten på ét eller andet tidspunkt har skrevet ned. Dvs. den har en vis kontrol over hendes indre liv.

Dagbogsscenerne kan være lidt vanskelige for spillerne at blive fortrolige med, så tag tid til at forklare dem inden historien går i gang (se bilaget: **Opstart af spillet**).

Du og spillerne skal også være velkomne til at introducere **scener på turen**, fx hvor de gør holdt. Det kunne være tankstationer, rastepåder, udsigtspunkter mv.

Endelig kan der laves **flashbacks** til begivenheder i Michael og Lenes parforhold: skænderier, bekymringer, glædelige stunder, centrale minder etc. Disse scener kan sættes af spilleleder, bipersonsspilleren eller af Michaels spiller. Lad Michael og Lenes fortid være de eneste flashbackscener. De to søskendes barndom skal ikke udspilles i flashbacks. Til gengæld kan bror og søster fint tale om deres barndom, mens de sidder i bilen i 2015.

Foruden de forskellige scener kan bipersonsspilleren undervejs i scenariet vælge at tage ordet og **beskrive glimt** fra Michael og Kirstens barndom. Det kunne være en begivenhed, en samtale eller et fotografi, der kort bliver beskrevet af bipersonsspilleren og er med til at vække fortiden og minderne til live. Disse beskrivelser foregår uden for fiktionen og er derfor ikke som sådan scener, men kan danne baggrund for karakterernes videre dialog på rejsen.

AT SÆTTE SCENER

Som spilleleder har du ansvaret for at sætte scenerne. Du slår tonen an med nogle få sætninger der sætter rammen for scenen, og lader så spillerne overtage.

I **Sceneoversigten** kan du finde inspiration til hver scene, men udbyg gerne selv med flere stemningsbeskrivelser, så de nordiske landskaber bliver levende, så karakterernes dialog forankres i en specifik lokation og så fornemmelsen af roadmovie træder klarere frem.

Det står dig naturligvis frit for at improvisere, såfremt spillerne afviger fra den række af scener, som vi har opstillet. Det er sjældent vigtigt, om de ender på præcis den lokation, som står beskrevet i teksten her.

SCENERNES FORMÅL OG SPILLERNE INITIATIV

Det specifikke mål med scenerne vil typisk være spillerstyret: Hvad har de selv på hjerte mens de sidder i bilen, eller efter at have åbnet brev x?

For hver scene har vi dog også formuleret nogle generelle formål, som du som spilleleder kan skæve til, hvis spillerne har svært ved selv at tage initiativ. I så fald kan du gå over til direkte spørgsmål til spillerne: *Hvad tænker Kirsten om det de lige har talt om? Hvorledes vil Michael benytte sin tid alene?* Vent dog med en sådan direkte indblanding fra din side, til du vurderer, at spillerne har behov for det. Ofte vil det ikke blive nødvendigt.

Hvis det kniber med at få spillerne i gang, kan et velvalgt samtalekort også fint give retning, og det uden at du som spilleleder blander dig i fiktionen i øvrigt.

KLIPNING OG TEMPO

Scenerne klippes i udgangspunktet af dig, når du vurderer, at scenen er udspillet. I stedet for konsekvent at sige "cut" eller lignende, foreslår vi, at du typisk blot beskriver, hvordan rejsen fortsætter: *"Regnen slår mod ruden, mens bilen kører videre nordpå"*. Dermed antyder du, at scenen er ved at afsluttes, og spillerne får herved mulighed for at give lyd, hvis de har flere ambitioner med scenen. Hvis ikke de har det, så fortæller du bare videre til næste scene.

En væsentlig del af scenariet handler om stilheden og den tøvende samtale mellem de to søskende. Giv plads til langsommelighed i scenerne mellem Kirsten og Michael, frem for at klippe hårdt.

Som hjælp ift. at holde tempoet på rette niveau har Michaels og Kirstens spillere mulighed for selv at afslutte nogle af scenerne: *Michael skruer op for radioen. "Kør ind på den rastepåds der". Kirsten sætter sædet tilbage for at tage en lur. "Vi skal have benzin på". "Har du spist op? Så lad os køre."*

Den anden spiller kan her forsøge at fastholde scenen, hvis der er noget interessant mellem de to karakterer, som spilleren mener skal udfoldes: *"Nej, sluk den radio. Hvad mente du med det du sagde?"* I så fald fortsætter scenen indtil du eller én af spillerne sætter sig igennem og afslutter den.

Hvis spillerne er usikre på disse greb, så brug lidt tid på at træne dem inden I går i gang med historien (se bilag: **Opstart af spillet**).

Vi foreslår, at du læser roller, breve og de andre bilag som det næste, og vender tilbage til scenarieteksten senere.

Scener – DAG 1

*Rutens længde: 350 km fra København til Jönköping via Västersjön.
Dagens længde i spiltid: 60-75 minutter*

KIRSTENS LEJLIGHED

Formål: At varme spillerne op og sætte Kirsten i forlegenhed.

Det er lørdag formiddag. En bleg oktobersol skinner ind over byen. Michael sidder i sin bil og kigger ud på Vesterbro. [Lad Michael beskrive sin bil].

Han trækker vejret tungt, træder ud og går over til opgangen. Der er ingen reaktion, da han ringer på. Han ringer til Kirstens telefon. Kirsten vågner først da telefonen ringer. Hun var til fest i går.

Michael kommer op i lejligheden. [Lad Kirsten beskrive sin lejlighed, da Michael kommer ind]. Kirsten har ikke fået pakket endnu.

Klip scenen, når det virker passende.

KIRKEGÅRDEN [Brev 1]

Formål: At tegne efterårsstemning og lade dem forholde sig til deres mors død. Første brev åbnes formentlig.

De kører gennem København. Solen er forsvundet bag grå skyer. Michael parkerer bilen ved Sundby Kirkegård. Man kan se Amager Hospital herfra. Det var der hun døde.

Kirkegården er tom for mennesker. Graveren har lagt friske blomster på graven:

Regitze Jørgensen. 1954 - 2015. Elsket og savnet.

Når det passer ind: **Lad bipersonsspilleren beskrive moderens lejlighed, da de to søskende ryddede op i den.** Hvordan så barndomshjemmet ud? Hvilke genstande fandt de, mens de ryddede op?

Hvis de ønsker at køre omkring afsenderadressen inden de åbner brevet, så beskriv, hvordan bygningen er revet ned, og der kun er et plankeværk. Inde bag anes en byggeplads. Grusbunker, gravemaskiner, skurvogne. KUA (Københavns Universitet Amager) ligger tæt ved. Kirsten kender området.

Klip scenen, når brev 1 er blevet åbnet og eventuelt drøftet.

**FLASHBACK:
MORGENAFSKED
MED LENE**

Formål: At introducere Michael og Lenes ægteskab

Det er lørdag morgen. Pigerne ser tv. [Lad Michaels spiller og bipersonsspilleren beskrive hjemmet i Næstved.]

Michael og Lene står i køkkenet. Michael skal gå om lidt. Lene sukker.

Klip scenen, når Michael tager af sted.

I BIL OVER BROEN

Formål: At markere begyndelsen på turen og give mulighed for samtale mellem de to søskende.

De kører op på broen. Der er livlig lørdagstrafik. Øresund åbner sig for dem. Solen er brudt igennem igen og aftegner lysglimt på bølgerne under dem. Sverige breder sig foran dem.

Læg de første samtalekort. Læg dem herefter løbende, som det giver mening.

Klip scenen, når det virker passende.

**VÄSTERSJÖN
[Brev 2]**

Formål: At give anledning til brev 2.

De finder vej til Västersjön Camping og parkerer bilen. Stedet er lukket for vinteren. De passerer den lukkede bom og går ned til søen. Store birketræer omkranser søen. Vandet er blikstille. Træernes blade lyser gult og rødt.

Klip scenen, når de har haft mulighed for at læse brevet og tale om det.

PÅ MOTEL I JÖNSKÖPING

Formål: En anledning til enten lidt tid hver for sig, telefonopkald, dagbogslæsning, eller til at drikke sig fuld.

Det er for længst blevet mørkt, da de ankommer til Jönköping. De finder et motel tæt ved motorvejen.

Værelset er koldt og brunt. I forlængelse af motellet er der kombineret restaurant, bar og dansegulv. I restauranten sidder et højlydt selskab, som tilsyneladende har været på kursus.

Spørg gerne spillerne om, hvordan de forestiller sig at bror og søster tilbringer aftenen. Hvis de sætter sig i restauranten, så lad tjeneren være flittig til at tilbyde de to søskende noget at drikke.

Klip scenen, når det virker passende.

Scener – DAG 2

Rutens længde: 950 km fra Jönköping til Umeå

Dagens længde i spiltid: 30-45 minutter

I BIL FRA JÖNSKÖPING [Brev 3]

Formål: Give anledning til brev 3, hvori faderens frustrationer bliver tydeligere.

Søndag formiddag. De kører langs kanten af søen Vättern, et enormt blågråt spejl for himlen. Til højre ses intet andet end træer. Der er kun få biler på vejen.

Hvis de ønsker at stoppe bilen i Röttle (lidt nord for Jönköping), byen hvorfra brev 3 er adresseret, så beskriv motorvejsafkørslen, byskiltet, de farvede træhuse, parkeringspladsen, en bænk foran kiosken. Søen Vättern kan anes bag husene.

Klip scenen, når det virker passende.

CAFETERIA PÅ E4

Formål: At skifte ramme for samtalen.

De har passeret Stockholm. Regnen falder tungt, da de kører ind til frokostpause på E4 lidt nord for Uppsala.

Michael slukker motoren. Vinduesviskeren stopper midtvejs på ruden. Ude på parkeringspladsen høres den konstante susen fra den våde motorvej.

Cafeteriet er godt besøgt. Et par børnefamilier, en gruppe skraldgrinende unge, nogle ældre par. På væggen hænger gulnede billeder af burgere, hotdogs og lune retter. Kasseapparatets kliklyde, skramlende service og den simrende friture fylder rummet med støj.

Giv gerne spillerne plads til at beskrive individuelle handlinger (kiosken, toilettet, benzinpåfyldning etc.), hvis det giver mening, og tiden er til det.

Klip scenen, når det virker passende.

UMEÅ VED AFTENTIDE

Formål: Endnu en anledning til enten lidt tid hver for sig, telefonopkald, dagbogslæsning, en hyggelig eller akavet aften i byen og/eller til at drikke sig fuld.

De passerer en bakkekam, og foran dem ligger Umeå. Det er aften, og byen lyser op i mørket. Havet ligger sort ude til højre. Færgeren på vej til Finland kan anes i mørket. Det samme kan de oplyste universitetsbygninger og Volvofabrikken på den anden side af byen.

Blæsten har lagt sig, men regnen fortsætter. De gullige gadelamper, mennesker med blikket ned i fortovet og den lette trafik i mørket. Begyndende efterårskulde og lysene fra bilerne der passerer.

De kører ind på Svea Motel.

Spørg gerne spillerne om, hvordan de forestiller sig at bror og søster tilbringer aftenen. Går de ud i byen, eller bliver de på motellet?

Klip scenen, når det virker passende.

Giv bipersonsspilleren mulighed for at læse op på Johan og Klaudia, inden I går i gang med tredje dag. Hold fx 15 minutters pause mellem dag 2 og 3.

Scener – DAG 3

Rutens længde: 480 km fra Umeå til Mo i Rana

Dagens længde i spiltid: 60-90 minutter

MORGENMAD PÅ SVEA MOTEL [Brev 5]

Formål: Give anledning til brev 5

Et varmt bad og kop kaffe. En skarp oktobersol der skinner ind gennem de lyse gardiner ved morgenmadsbuffeten på Svea Motel. Liv i gaderne. Børnefamilier på tur ned til byens butikker.

Hvis spillerne gerne vil køre til afsenderadresse (Tranbärvegen) inden de åbner brevet, så lad dem endelig gøre det.

Scenen klippes, når brevet er læst, de første reaktioner er udspillet og de er klar til at besøge Johan.

BESØG HOS JOHAN

Formål: At få en førstehåndsberetning om faderen.

De ankommer til Tranbärvegen 15, en boligblok fra 1960'erne, som ligger overfor Volvofabrikken. De farverige skilte fra en grillbar er det eneste der bryder monotonien af beton og asfalt.

[Lad gerne bipersonsspilleren beskrive Johans hjem, da de træder ind i det]

Klip scenen, når det virker passende, fx idet de forlader Johans lejlighed.

E12 FRA SVERIGE TIL NORGE

Formål: Tid til bearbejdelse af de nye informationer fra Johan.

Som de kører nordvest på, tynder nåleskovene ud og giver plads for lyng og krat. Den blå himmel er uendelig stor over den ensomme hovedvej, der bugter sig gennem intetheden.

Klip scenen, når det virker passende.

**ANKOMST TIL
MO I RANA
[Brev 6]**

Formål: Anledning til brev 6 (faderen som lykkelig familiefader) og Michael og Kirstens reaktion på dette.

De passerer fjelde og bjergsøer, og krydser så grænsen til Norge. Sneen daler over Mo i Rana, da de ankommer til byen. Jernværkets skorstene og industrihavnens kraner lyser op i mørket.

Hvis spillerne gerne vil vente med at åbne brevet til de når til afsenderadressen (Brannklokkeveien), så lad dem endelig det.

Scenen klippes fx, når brevet er læst, de første reaktioner er udspillet og de er klar til at besøge Klaudia.

**KLAUDIA PÅ BRANN-
KLOKKEVEIEN**

Formål: At få endnu en førstehåndsberetning om faderen.

Brannklokkeveien er et pænt kvarter. Nydelige små trævillaer med levende lys i ruderne. Et tykt og blødt lag sne har lagt sig over biler, hustage og vejen.

[Lad gerne bipersonsspilleren beskrive Klaudias hjem, da de træder ind i det]

Klip scenen når det virker passende. Måske vil de gerne lige fordøje Klaudias historie i bilen, inden scenen afsluttes.

Scener – DAG 4

*Rutens længde: 580 km fra Mo i Rana til Koskö i Finland via Umeå og færgeoverfart.
Dagens længde i spiltid: 30-45 minutter*

E12 FRA NORGE TIL SVERIGE

Formål: Tid til samtale efter mødet med Klaudia. At understrege de enorme afstande.

Hundredvis af kilometers asfalt passeres endnu engang, da de kører tilbage mod Umeå. Har vejret og naturen ændret sig?

Denne scene (og de næste to scener) kan formentlig klippes relativt hurtigt. Tempoet kan skrues en anelse op, så spillerne mærker, at historien bevæger sig mod sin afslutning.

UMEÅ FÆRGEHAVN [Brev 7]

Formål: At tydeliggøre dilemmaet: *Hvor langt vil vi rejse?* At introducere brev 7 og give mulighed for samtale om faderen.

Det er over middag. Blæsten pisker vandet op. Bølgerne brydes mod de grå kampesten på færgen. Salte dråber sætter sig på de ventende bilers forruder og fedter dem til. Vinden bider i kinderne og river i håret. Færgen når i land.

Kan klippes relativt hurtigt, hvis ikke spillerne har en masse på hjerte.

PÅ FÆRGEN

Formål: At give den sidste fornemmelse af rejse, og en anledning til at få talt sammen inden mødet med faderen.

Færgen gynger i bølgerne fra den botniske bugt. Hvide bølgetoppe omkranser den. I restauranten serveres kartoffelsalat, pølser, snaps og øl. Som de krydser vandet, dukker Finland op i horisonten. Skyerne er begyndt at lette.

Kan klippes relativt hurtigt, medmindre de to søskende har noget væsentligt, de skal have udspillet inden mødet med faderen.

KOSKÖ VED AFTENTIDE [Brev 8]

Formål: At introducere det sidste brev, afrunde de to søskendes fælles fortælling og eventuelt se et glimt af faderen.

De kører af færgen og passerer igennem Vaasa. Ad små skovveje kommer de til landsbyen Koskö lidt mod nord. Farvede træhuse og sprossede vinduer. Solen er brudt igennem og maler himlen rød i vest.

Giv spillerne tid til at læse det sidste brev, og lad dem overveje, om de vil forsøge at finde frem til faderen.

Hvis de tager kontakt til de lokale, kan et par lokale mænd bekræfte, at "Ole" fra Danmark stadig lever her. De fortæller at han bor nede ved søen, og giver dem en retning at køre i. Ad en lille grusvej når de frem til en åbning i mellem træerne. Søen breder sig ud foran dem. Hundrede meter til højre herfor ligger et hus, eller måske snarere et skur. En gammel bådebro går ud i vandet henne fra skuret.

En skikkelse kommer ud af skuret og trasker ud ad bådebroen. Det er en ældre mand. Hue, pjusket skæg, en striktrøje, ludende skuldre, gummistøvler. Han bemærker ikke bilen, men sætter sig på en ølkasse og tager fiskestangen op.

Spillerne kan kontakte faderen, eller de kan køre derfra uden samtale, nu hvor de har set ham. Hvis de kontakter ham, så spiller du rollen som deres far (se boks på næste side).

Hvis ikke spillerne selv lægger op til at lukke scenen, så lad fx faderen bede dem, eventuelt trygle dem, om at gå igen. I kan dog afslutte scenen ligesom I vil.

UDTONING

Formål: Uanset om spillerne henvender sig til faderen eller ej, kan der være behov for nogle scener til at afslutte historien på.

Lad det være op til spillerne hvilke scener de ønsker at se, men det kunne fx være:

- Michael sætter Kirsten af på Vesterbro.
- Michael og Lene, der ligger i soveværelsets mørke.
- Kirsten der skriver i dagbogen.

At spille faderen

Det er op til dig at beslutte, hvordan du vil spille faderen, alt efter hvad du tror giver den bedste afslutning, og hvad du føler dig tryk ved at spille.

Scenen bør have en vis tyngde, men den kan hurtigt blive for kunstig, svulstig eller sentimental, og den kan blive svær at lukke igen. Her er nogle forslag:

En strategi er at lade faderen være usikker, afdæmpet og tøvende i sine ord. Han har næppe særlig mange sandheder tilbage, som han ikke allerede har sendt i brevene, så lad de to søskende sige hvad de har brug for at sige, og spil ham som en skrøbelig, genert mand med en lav stemme og rystende hænder.

Du kan også primært skildre ham via beskrivelser frem for via replikker. De dybe furer i panden. Poserne under øjnene. Det tjavsede skæg. Bævrende læber.

Måske bliver hans øjne blanke når han ser dem. Måske slår han øjnene ned, når de taler til ham. Måske prøver han at fastholde deres blik. Måske begynder han at græde eller hulke. Måske ryster han på hovedet og forbliver tavs når de spørger ham om noget. Måske kan han kun hviske "*undskyld*".

Rollerne

Michael

Kære spiller

På de næste sider kan du læse nogle af Michaels tanker. Det er ikke vigtigt, om du husker teksten i detaljer. Læs den som inspiration til at spille Michael. På bagsiden finder du en opsummering af det væsentligste.

Mor døde for tre uger siden. Vi var forberedte – altså så forberedte man kan være. Det var en kræftsvulst i maven.

Hun blev begravet på Sundby Kirkegård overfor Amager Hospital. Der var ikke nogen gravsten ved siden af, ingen der ventede på hende i jorden, og heller ingen mand der tog afsked med sin hustru. Min far skred for 34 år siden. Kort efter at Kirsten blev født, og min mor har været alene siden. Og nu er hun så også alene i graven.

Kirsten og jeg tømte lejligheden for to uger siden. Det var i weekenden efter begravelsen. Lene havde tilbudt at hjælpe, men jeg takkede nej. Så skulle vi heller ikke finde nogen til at passe pigerne. Og det var egentlig også fint ikke at have hende med der. Så slap man for velmenende kommentarer og forsigtige spørgsmål om hvad vi ville gemme. Så kunne vi være effektive, min søster og jeg.

Det var mig der skulle tage initiativ, men da Kirsten først kom i gang gik det ret tjept for hende med at pakke sammen. Sådan er hun. Hun skal lige have et skub i gang, typisk besvaret med lidt vrissenhed og irritation, men det tager man med. Og så kører hun. Så tager hun fat. Og så lige et skub mere i ny og næ. Ellers går hun i stå.

Jeg holdt vel op med at skubbe Kirsten i gang, da jeg flyttede hjemmefra. Og mor magtede det ikke. Mor var mest bare ”søde skat” og ”lille ven” og ”jeg er sikker på at du gør dit bedste” og ”der skal være plads til en pause i ny og næ”. Mor var forstående, men forstod ikke så meget. Ja, det lyder måske tarveligt at sige.

Det var mens vi ryddede op, at Kirsten fandt brevene. Hun viste mig dem. En bunke kuverter sendt til vores mor fra Sverige, Norge og Finland. Der var afsenders navn og adresse på dem alle. De var fra vores far. Det første fra 1981 – året hvor far forsvandt. Det sidste fra 2000. Frem til 1986 var kuverterne blevet åbnet. Derefter forblev de uåbnede.

Det første brev var sendt fra et andet sted på Amager. Jeg tog det ud og begyndte at læse. Jeg nåede igennem et par linjer og kunne ane, hvordan han lagde op til en undskyldning. Kirsten greb brevet ud af hånden på mig inden jeg kom videre. ”Stop”, sagde hun. ”Måske skal vi vente til i aften?” Jeg nikkede, og vi gik tilbage til arbejdet.

Det var mens vi spiste pizza og drak af mors sidste rødvinflasker, at Kirsten kom med forslaget om at tage bilen og køre i vores fars fodspor. Hun syntes for det første, at vi skulle lade være med at læse brevene i et stræk men give tid til at lade hvert brev synke ind – nogle timer pr. brev, i hvert fald. Og så foreslog hun, at vi kunne gøre det sammen. Og så kunne man lige så godt bedrive et eller andet samtidig. Og hvorfor så ikke køre til Sverige – og videre – en roadtrip? Det ville måske tage fire-fem dage. Jeg syntes det gav mere og mere mening, efterhånden som vinen flød ind. Så jeg sagde ja til hendes idé og svor, at jeg ikke ville skifte mening.

Og nu sidder jeg i bilen på vej til København for at samle Kirsten op. Jeg har taget tre feriedage. Lene prøvede at være forstående, da jeg fortalte hende om planen, men var stadig irriteret, da jeg tog afsted i morges. Vi fortalte Sidsel og Dagmar, at jeg skulle på kursus. Det var lettere.

Jeg er på vej mod København. Sidder på motorvejen for at hente Kirsten og køre til Sverige for at finde ud af hvem vores far er... eller var. Måske er han død?

Når jeg engang imellem tænker på ham, tænker jeg på en kujon. Og så ærgrer jeg mig over, at kujon er for mildt et ord. En kujon er én der lader sig styre af sin frygt. Vi er jo alle sammen bange. Han må være noget værre. Et selvisk menneske. Et menneske uden omtanke. Syg oveni. Men nej, hvis jeg kalder ham syg, så er det ikke hans eget ansvar længere. Han skal ikke slippe så let – han skal ikke slippe med en diagnose.

Og nu sidder jeg og bliver helt vred her i bilen. Hvorfor skal vi følge efter ham? Hvorfor skal vi gøre os umage? Hvad nu hvis vi ender med at forstå ham? Jeg ved ikke om jeg gider forstå ham. Det røvhul, han har ikke fortjent det.

Hvorfor skulle han også bare skride på den måde?

Og jeg kan ikke engang tillade mig at være vred. Hvordan kan man være vred på en mand, man aldrig har kendt? Vi manglede jo ikke noget. Og jeg havde en mor og en søster. Jeg var ikke alene.

Mor var alene. Og hun tog slæbet og bekymringerne helt alene. Og hun gjorde hvad hun kunne – men hun havde svært ved at finde ud af det, og hun kunne ikke overskue så meget. Han skulle have været der for hende. Han satte mor ud af kurs – han gjorde mor til sådan én der roste for meget, af frygt for, at hendes børn ellers skulle føle sig uelskede.

Han skulle også have været der for Kirsten. Hun havde brug for en far, men han orkede det ikke lige. Han skulle have været der til at sige, at hun skulle gøre sig umage, men også at hun var fin som hun var.

Kirsten fik angst mens hun gik i gymnasiet. Det var skolen der fik hende til at opsøge hjælp. Jeg var flyttet hjemmefra, så det blev skolen der så hende, og så at hun var syg.

Hun fik medicin og så blev det bedre, selvom mor blev helt ulykkelig ved det. Kirsten gjorde sig umage med medicinen og med at vise godt humør, mens hun boede hjemme. Hun ville nødigt gøre mor ked af det.

Angsten gik væk igen og Kirsten stoppede med medicinen. Men hun var blevet sådan lidt krøllet af det. Hun havde søvnproblemer efter at hun var flyttet hjemmefra. Hun kunne ringe på døren til min lejlighed midt om natten med en pose chips, seks øl eller to liter cola. Så sludrede vi til solen stod op eller til hun faldt i søvn. Sådan er hun. Kaotisk. Jeg tror ikke hendes studier gjorde det bedre. Græsk. Japansk... Lingvistik? Jeg kan dårligt huske det længere. Hun skifter hele tiden.

På et tidspunkt mens vi var i 20'erne holdt hun op med at komme forbi om natten. Og vi sås generelt ikke så meget mere. Det var nok cirka da jeg fandt sammen med Lene. Og så flyttede vi jo også til Næstved og fik Sidsel.

Når vi mødes en sjælden gang, fornemmer jeg, at hun har det svært. Jeg ville ønske, at jeg kunne hjælpe hende. Og jeg ville ønske at jeg kunne tillade mig at være skuffet, når hun ikke kommer til pigernes fødselsdag, eller bede hende om at være stærk engang i mellem. Men jeg er bange for at hun ikke kan tåle bebrejdelsen. Måske er hun kun et ganske lille skub fra at knække. Jeg ved det ikke.

Og nu sender mine tanker mig tilbage til vores far. Selv når han ikke er her, så sætter han stadig sit aftryk. Han har – på trods af sit fravær – formet os og været med til at gøre os til hvem vi er. Jeg bliver helt vred ved tanken, så mine læber spænder og mit blik bliver hårdt. Hvordan har han ret til at have indflydelse på vores liv, selv med sit fravær?

Og den vrede, betyder den så, at jeg ikke er tilfreds med mig selv og mit liv som det er? Når jeg kommer dertil, så stopper jeg den tankerække. Men da er det altid lidt for sent. Tanken er tænkt.

Lene sagde på et tidspunkt til Sidsel, da hun var ulykkelig over noget med en af veninderne, at det ikke nytter at fortryde alt for meget her i livet. Godt nok at sige til sine børn, men i øvrigt også nemt nok, når man som Lene nærmest kun har truffet fornuftige valg.

Jeg har også truffet fornuftige valg. Altid fornuftige valg. Handelsgymnasiet og så elev i butik. Nu sidder jeg i administrationen i Næstved Storcenter. Alle de lokale forretninger lukker. Folk har bil og gider ikke småsludre med sælgeren. De vil have det nemt, og de vil have et sted hvor det er praktisk at have børn med. Det er mig der hyrer julemænd, klovne, x-faktorvindere og tryllekunstnere til at underholde og fylde tiden ud. Det er også mig der står for annoncerne i lokalbladet. Og det er fint. Jeg ved ikke hvad jeg ellers skulle lave.

Pigerne trives. Vi har et godt hus i et pænt kvarter. Huspriserne falder rundt om, men jeg tror vi har købt rigtigt. Jeg spiller lidt fodbold og er med i et bryggerlaug. Jeg har ikke noget at klage over. Jeg har gjort det fint.

Lene og jeg har kobberbryllup til vinter. Vi mødte hinanden gennem en fælles ven. Hun var god til at lytte. Jeg har aldrig talt med andre, som jeg kunne tale med Lene. Hun kysser mig farvel om morgenen, og hun lægger sine ben op på mine, når vi ser tv.

Der er en grim tanke, som jeg ikke kan slå ud af hovedet: Jeg er ikke sikker på, at jeg elsker Lene. Måske blev jeg bare dengang betaget af, at hun fik mig til at tale. At hun kunne lytte og sige de rigtige ting. Måske er vi bare sammen, fordi jeg havde rod med hjemmefra.

Jeg hader den tanke. Jeg plejede at kunne sige alt til hende. Jeg føler, at jeg er begyndt at lyve, eller at jeg er blevet strategisk i mine ord. Og hun kan mærke det.

Hun er så fint et væsen, og jeg vil gerne se hende glad. Er det ikke at elske?

Og nu har jeg parkeret bilen på Vesterbro og sidder og kigger ud på Istedgade, der er fyldt med barnevogne og forældre med to go-kaffe i oktobersolen. Kirsten vil gerne det her. Det er hendes lille projekt – og der er ikke så meget andet der lykkes for hende. Jeg vil prøve at være positiv omkring det. Det har hun brug for.

Om Michael

Michael er 37, gift med den jævnaldrende **Lene** (biperson), far til Sidsel (11 år) og Dagmar (7 år). Han bor i Næstved, og arbejder i administrationen i Næstved Storcenter. Lene arbejder i boghandlen i samme storcenter.

Michaels søster hedder **Kirsten** (hovedperson). Kirsten er 34, bor på Vesterbro, arbejder vist stadig på en café og studerer på Københavns Universitet.

Michael og Kirstens far (Ole) rejste bort få måneder efter Kirstens fødsel. Deres mor (Regitze), har været alene siden da. Moderen døde for tre uger siden.

Du skal gøre Michael til din karakter. Kig på nedenstående punkter og spørgsmål, og find de svar du synes er mest interessante at spille på.

Michael tager ansvar, løfter, får ting til at ske, sørger for andre.

- Vil han ukueligt blive ved med det?

Michael ser sin søster Kirsten som skrøbelig, selvoptaget, forvirret.

- Hvorfor har Michael et behov for at passe på sin søster?

Michael tænker, at hans mor havde svært ved livet.

- Hvad var hans eget forhold til hende?

- Hvad tænker han om Kirstens forhold til sin mor?

Michael opfatter sin far som en kujon, som selvisk. Michael ønsker ikke at forstå.

- Er der sprækker i Michaels tanker om sin far?

Michael er blevet bange for, at hans ægteskab med Lene på en eller anden måde er falsk.

- Er hans frygt ubegrundet?

Fyld gerne mere på Michaels tankeverden, hvis du får ideer.

Om Lene: Lene kommer i spil, når hun og Michael ringer til hinanden eller sender sms'er. Derudover har både du og Lenes spiller mulighed for at sætte **flashback-scener** til begivenheder eller samtaler i Michael og Lenes ægteskab. Prøv at holde disse scener korte, og lad dem vise noget vigtigt om Michael eller om parforholdet.

Kirsten

Kære spiller

På de næste sider kan du læse nogle af Kirstens tanker. Det er ikke vigtigt, om du husker teksten i detaljer. Læs den som inspiration til at spille Kirsten. På bagsiden finder du en opsummering af det væsentligste.

Mor døde for tre uger siden. Vi vidste at det ville ske. Det er vel det eneste positive man kan sige om en kræftsvulst i maven.

Hun blev begravet på Sundby Kirkegård overfor Amager Hospital. Jeg er 34 år, og jeg følte mig fuldstændig udelig op til begravelsen. Jeg tænkte flere gange, at gid der ville komme en voksen og sige, hvad vi skulle gøre. Vores far har vi aldrig kendt. Han forlod os lige efter at jeg blev født.

Til hverdag bluffer man. Undviger for meget ansvar. Men så dør ens mor, og man skal træde i karakter. Og så falder man helt igennem.

Det var igen Michael der tog sig af det hele omkring begravelsen, på sin sådan praktiske og lidt kantede trin-for-trin-måde. Han spurgte mig ikke engang om hjælp. Han havde ikke brug for mig. Jeg er til overs.

Efter begravelsen kunne jeg tænke igen. Vi tømte mors lejlighed for to uger siden. Det var kun Michael og mig. Hans kone Lene blev i Næstved med pigerne. Jeg har set dem nogle gange siden mor fik konstateret sygdommen for fire måneder siden. Dagmar er blevet stor. Hun er begyndt i første klasse. Hendes storesøster Sidsel taler så fornuftigt. Hun lyder helt voksen. Jeg begyndte at tude da hun efter begravelsen sagde til mig, at nu har bedstemor fået fred.

Nå men vi pakkede lejligheden ned. Jeg var besluttet på at gøre en indsats. Michael faldt ind i sin gamle rolle og talte ned til mig. Han behandlede mig som et barn der skulle sættes nænsomt i sving.

Det var der jeg fandt brevene. En bunke kuverter sendt til vores mor fra Sverige, Norge og Finland. Der var afsenders navn og adresse på dem alle. De var fra vores far. Jeg havde aldrig set dem før. Det første var fra 1981 – året hvor far forsvandt. Det sidste var fra 2000. Frem til 1986 var kuverterne blevet åbnet. Derefter forblev de uåbnede. Jeg viste dem til Michael.

Han ville straks i gang med at læse et af dem. Jeg stoppede ham og spurgte, om vi ikke skulle vente til senere. Det var en pludselig indskydelse – halvt for at vise, at jeg også kunne være seriøs. Han nikkede, og vi gik tilbage til arbejdet.

Mens jeg gik og ryddede op, begyndte planen at forme sig. Vi skulle slet ikke læse dem. Ikke nu. Vi skulle tage brevene og følge i vores fars fodspor gennem Sverige og videre. Så kunne vi læse dem lidt efter lidt, og så finde ud af, hvem han var.

Vi spiste pizza og drak af mors sidste rødvinflasker. Det var der jeg foreslog det – efter tredje glas vin. Jeg talte godt for min sag: en roadtrip til Sverige. Det ville måske tage fire-fem dage. Jeg fik ham til at sværge, at han ikke ville skifte mening.

Hvorfor var jeg så ihærdig med at sælge planen? Jeg tror gerne jeg vil have fortællingen om min far på plads. Hvem pokker han var... eller er. Måske lever han stadig?

Men det har også noget med Michael at gøre.

Jeg håber på, at Michael vil være mindre firkantet, hvis han bliver hevet ud af sine vaner. Hvis vi sidder i en bil et sted oppe i Sverige, kan det være han sænker paraderne. Vi har sjældent talt om vores far. Det var altid mig der begyndte samtalen da vi boede hjemme. Far var her jo ikke, så hvorfor ikke digte lidt - gætte lidt? Michael ville helst skyde mine tanker ned. Måske var det en storebror-ting. Hvis jeg insisterede, blev han altid vred. Det gjorde mor frygtelig ked af det, når Michael blev vred. Hun gjorde alverden for at han ikke skulle blive vred. Min lille mor. Michael var en meget ordentlig dreng, men man kunne altid mærke, når han blev vred, selvom han holdt det i sig selv. Sådan er han for resten stadig. Ordentlig. Og vreden er der også stadig.

Vi var i øvrigt ikke de eneste børn som var alene med vores mor. Men de andre børn havde en grund. ”Han er flyttet til Hedehusene”. ”Han er i fængsel.” ”Han arbejder i Bayern.” Vores far var bare smuttet. Jeg digtede videre i mine dagbøger – lavede lister over ting, han måske kunne have lavet og steder han havde været. Nu tror jeg gerne, at jeg vil have vished. Jeg orker ikke at digte om ham længere.

Det er noget mærkeligt noget med børns fortællinger om deres forældre. Og forældres fortællinger om deres børn. Og vores fortællinger om hinanden.

Mit facebookfeed er en syndflod af babybilleder. Min gade er fyldt med mænd med fuldskæg der kører rundt med barnevogne og klapvogne. De har solbriller på og de griner sammen. Deres unger leger på legepladsen nede ved den gamle skydebane. Hele verden er på barsel.

Jeg fester lidt for meget. Arbejder på en café med ti år yngre mennesker – de er kompetente og undrer sig nok over hvorfor jeg stadig hænger i sådan et studieliv. De er på transit gennem 20’erne med smadredruk, glemte aftaler, løse forhold og aftener i parken fyldt med perlende latter og unge strålende øjne. Og jeg leder dem nænsomt og sikkert igennem deres tid, giver dem råd og trøst med sikker stemme, siger deres navn i starten af en sætning og taler myndigt. Men jeg aner ikke om mine råd fungerer, og jeg ved, at jeg ofte modsiger mig selv. Jeg er en slags kvaksalver-psykolog der bliver betalt med små glimt af opmærksomhed, og jeg har kun min ekspertise fra de spande med lort, jeg selv har fået smidt i hovedet.

Men de holder af mig, fordi jeg er med dem og tør være ligeglad. Og de kradsler ikke i min fernis. I hvert fald ikke nok til at jeg ikke kan undvige. Og jeg tager initiativet til bodegature med flaskeøl, shots og dart. De gyser og morer sig, når jeg teenage-snaver med skraldemænd og stilladsarbejdere med bulderlatter og grove næver. Og når jeg fortæller et eller andet vulgært eller frækt, som at ham den sidste havde en kæmpepik, eller om dengang jeg var bolleven med en gift universitetslektor med mærkelige lyster. Og de spærrer øjnene op og griner med åben mund – og svælger – halvt generte, halvt frydefuldt – i min bramfri tale.

Jeg har dem i to-tre-fire år, men så bliver de færdige med studierne, og de skal videre til fast arbejde, fast kæreste og fast ejendom. Og det er altid om efteråret, hvor de holder op med at komme. Og så inviterer jeg næste kuld ind i den trafikulykke, der er mit liv.

I morgen formiddag kommer Michael, og så kører vi til Sverige.

Det er kold oktober. Jeg lægger dagbogen fra mig og forlader lejligheden. Jeg skal besøge nogle venner fra studietiden. Ud af øjenkrogen aner jeg de to mænd der sidder på bænken. Den enes plasticpose klirrer, da han fisker en ny øl op. De er rødmossede i ansigterne. Mændene på bænken gør mig altid trist til mode, så jeg er holdt op med at betragte dem.

Og så vandrer tankerne. Gad vide hvor vores far er nu? Mor sagde, at han godt kunne lide at skrive. Det var en trøstende tanke i mange år – min far er forfatter, sagde jeg, både til mig selv

og andre. Som om det svarede på, hvorfor han ikke var der. Det var i hvert fald et værn mod ideen om at han var hjemløs – eller alkoholiker. Eller bare en taber.

Men dengang jeg læste græsk – altså dengang da jeg var 22, og nu skulle det sgu være alvorligt og jeg skulle være akademiker – satte jeg mig nogle gange på Hovedbiblioteket, oppe på fjerde sal. Og så fandt jeg ud af, at også forfatter typerne kunne være sutter. Man var ikke i tvivl, når man så på dem.

Der var ham med de fedtede briller der talte med sig selv. Der var ham den kraftige der vraltede hen til sin plads, og med jævne mellemrum hostede og harkedede så stærkt så man næsten selv kunne mærke, hvor meget slim der sad på hans hals og lunger. Så var der ham med kæmpeskægget, ham der lugtede så fælt, at når han kom og satte sig for at læse avisen var der typisk altid nogen af de belæste piger, der pakkede forarget sammen og gik.

Jeg blev ofte siddende og studerede de tarvelige mænd – usoignerede, krøllede og beskidte i tøjet. Jeg kiggede efter genkendelige træk. Og så tænkte jeg på, hvor meget der skulle til for at jeg selv tippede over kanten og blev sådan en.

Jeg fik angstanfald, da jeg gik i gymnasiet. Og skulle i terapi og medicineres. Mor var helt fra den. Hun vidste ikke hvad hun skulle gøre af sig selv. Lidt ligesom med mig til hendes begravelse. Hun kunne nok også godt have brugt en voksen. Men hendes forældre var døde, og hun var enebarn. Hun blev endnu mere opmærksom på mig og endnu mere usikker på sig selv. Behandlede mig som om jeg var af krystalglas. Jeg gjorde mig umage med medicinen og satte et smil op. Men hun kunne ikke finde ud af at sige nej, så ud over at være flink og glad, gjorde jeg hvad der passede mig.

Michael var flyttet hjemmefra efter at han var blevet færdig på HHX. Jeg kunne mærke, at han var ked af, at han ikke var derhjemme til at holde fortet. Men hans tanker var andetsteds. Michael er sådan en slags Atlas. En mand der holder verden oppe – på sin egen firkantede måde. Han ved i øvrigt næppe hvem Atlas er. Han har aldrig regnet mine studier for noget særligt. Jeg droppede jo også græsk. Prøvede japansk. Og så retorik. Det er jeg stadig indskrevet på.

Angsten gik væk igen, og så kunne jeg stoppe med medicinen. Det var også deromkring jeg flyttede hjemmefra. Jeg havde til tider svært ved at sove. Så gik jeg fra kollegiet og rundt i byen. Nogle gange gik jeg hen til Michaels lejlighed midt om natten med en dåse Pringles. Så snakkede vi. Men så fandt han Lene, og det blev lidt upassende at jeg dukkede op. Det kunne jeg mærke. Og så flyttede de til Næstved.

Jeg er måske som krystalglas. Men jeg har mine rutiner, som hjælper mig. Små ritualer, som giver ro. Men nu er min mor død af kræft. Det er lidt som en slags test. Hvis jeg kan stå igennem min mors kræftsygdom og død uden at filmen knækker, så er jeg normal. Eller... fuck normal: Så er jeg i hvert fald ikke som krystalglas.

Jeg er også blevet bedre til at meditere. Jeg tager min dagbog frem og skriver lidt ned hver dag. Det er mit meditationshjørne. Og dagbogen er god. Den fastholder. Den udfordrer. Den gider ikke noget pis. Jeg kan lyve overfor dagbogen, men den afslører mig altid før eller senere.

Det var lidt det samme med uni-lektoren – jeg gik på hans hold. Han var dobbelt så gammel som mig, da vi begyndte at ses. Og han havde en familie. Og det varede ved lidt for længe. Og konen fandt ud af det. Og hun beholdt ham alligevel. Og vi sås flere gange efter at han havde lovet hende troskab på ny – det var mig der forførte ham. Og når snakken siden er faldet på det,

så forventer folk at jeg ryster på hovedet af mig selv og siger, at ”det var noget rod, ja det var”. Fuck nu dem.

Han var ærlig. Han sagde hvad han ville have. Han leflede ikke. Jeg skulle til eksamen hos ham – jeg fik kun 4, hvilket var meget rimeligt - jeg havde ikke forstået faget. Det var ikke prostitution.

Og jeg kunne være ærlig. Altså ærlig på den der sarkastiske vi-griner-sammen-ad-verdens-og-vores-egen-idioti-måde. Vi var nådesløse overfor os selv. Jeg fortalte om mine små tvangshandlinger, og om selvtilfredshed, doven liderlighed og kvælningsfantasier. Jeg udpegede mine deller og min hvide hud. De små hår på min overlæbe - dameskæg. Fortalte om min fuldstændig irrationelle frygt for aids. Han lo befriende og svarede med sine egne utallige mentale og fysiske skavanker. Så spiddede vi hinanden, og jeg elskede det.

Men jeg sagde aldrig til ham, at jeg ikke havde haft en far.

Jeg er på vej til fest. Nogle af dem med fast liv har fået børnene parkeret og har inviteret til drinks og dans. Det kan gå to veje. Enten bliver alle småbørnsforældrene trætte klokken 23, eller også går de fuldstændig bananas.

I morgen formiddag kommer Michael, og så kører vi til Sverige. Og måske taler vi godt sammen. Måske kan vi grine sammen. Måske fortæller han mig på et tidspunkt noget vigtigt om sit liv. Viser en sprække i facaden. Giver mig et ægte knus og siger, at han har savnet mig.

Om Kirsten

Kirsten er 34 år (født 1981), og bor alene i lejlighed på Vesterbro. Hun arbejder på café, og er formelt indskrevet på retorikstudiet.

Kirsten har en bror, **Michael** (hovedperson), der er 37, gift med **Lene** (biperson) og har to børn, Sidsel på 11 og Dagmar på 7. De bor i Næstved. Han er ansat i Storcenteret dernede.

Michael og Kirstens far (Ole) rejste bort få måneder efter Kirstens fødsel. Deres mor (Regitze) har været alene siden da. Moderen døde for tre uger siden.

Du skal gøre Kirsten til din karakter. Kig på nedenstående punkter og spørgsmål, og find de svar du synes er mest interessante at spille på.

Kirsten føler nogle gange, at facaden er ved at krakelere.

- *Er hun ved at knække?*
- *Hvor ulykkelig er hun?*

Michael er kantet, handlekraftig, vred.

- *Hvad ønsker hun for ham?*
- *Hvad ønsker hun af ham?*

Deres mor havde svært ved livet.

- *Har hun nogen bebrejdelser overfor sin mor?*

Hun spekulerer somme tider over hvad hendes far er blevet til.

- *Hvorfor er det vigtigt for hende at have en fortælling om ham?*

Fyld gerne mere på Kirstens tankeverden, hvis du får ideer.

Dagbogen: Kirsten læser og skriver i sin dagbog næsten dagligt. Det er blevet et ritual. I scenariet kommer det til at udspille sig som scener, hvor hun taler med sin dagbog (spillet af bipersonsspilleren). Ingen andre opfatter dette som en samtale. De ser blot Kirsten læse og skrive.

Dagbogen kender Kirstens sind, og den kan minde hende om tidligere begivenheder og fortidige tanker, hun måske selv har glemt. Kirsten blottet sig for dagbogen, fortæller den nogle gange farlige og forbudte tanker, afslører sig selv. Andre gange taler hun usandt til bogen, opbygger avancerede løgne som kan være fornøjelige eller gyselige at bladre tilbage i om nogle år.

Dagbogen kan gøre status. Den kan fortælle hende, om hun er en taber. Måske skal den vrides eller lokkes lidt, før den giver sine svar. Den sætter altid pris på nye hemmeligheder. Hvis hun da har flere hemmeligheder.

Faktuelle ting som dagbogen ved om Kirsten

1987-1998: 0-10. klasse på Gerbrandsskolen.
1998-2001: Tårnby Gymnasium.
1999-2003: Periodiske angstanfald. Terapi og medicin.
2003-2006: Indskrevet på græskstudiet på KU.
2008-2010: Indskrevet på japanskstudiet på KU.
2012-i dag: Indskrevet på retorik.
Passer ikke længere studiet.
2010-i dag: Arbejder på en café på Vesterbro.

Bipersonsspiller

Kære spiller

Du har fire roller i scenariet: *Kirstens dagbog*, *Michaels kone Lene*, *faderens kammerat Johan* og *faderens ekskæreste Klaudia*. Alle dine roller skal på forskellig vis understøtte Michael og Kirstens rejse gennem Norden. Før du læser dine roller, er her lige et par pointer om bror og søster og deres forældre:

Michael (37):

- er et menneske, der løfter og tager opgaver på sig. Han passer sin familie og søger at tage vare på sine omgivelser. Han er privat omkring sine tanker og følelser.
- hans styrke er hans evne til at tage ansvar for andre. Hans svaghed er hans manglende vilje til at tage vare på sig selv.

Kirsten (34):

- er et menneske, der har svært ved det der forventes af et voksent menneske. Hun ved, at hun svajer i vinden, og hun ved, at hendes hoved er noget rod, og at hun er ulykkelig. Hun ser andres skrøbelighed.
- hendes styrke er, at hun kender sig selv. Hendes svaghed er, at hun kender sig selv.

Om forældrene

Michaels og Kirstens far (Ole) rejste bort få måneder efter Kirstens fødsel. Deres mor (Regitze), har været alene siden da. Moderen døde for tre uger siden.

Udover dine roller har du to særlige redskaber, som du kan bruge til at præge historien:

- Du kan sætte **flashback-scener** til Michael og Lenes ægteskab. Prøv at holde disse scener korte, og lad dem vise noget vigtigt om Michael eller om parforholdet.
- Du kan **beskrive glimt** fra Michael og Kirstens barndomshjem. Tag ordet på et tidspunkt hvor du synes det er passende, og beskriv kortfattet en begivenhed, en genstand, et fotografi eller en samtale fra lejligheden på Amager. Herefter fortsætter rejsen gennem Norden, men nu kan spillerne referere tilbage til dette minde.

På de næste sider følger dine roller. Læs *Dagbogen* og *Lene* med det samme. **Vent** med at læse *Johan* og *Klaudia* til I holder en pause. Det er ikke hemmeligt, men der er en del ekstra informationer, som sagtens kan vente til senere.

På sidste side findes en oversigt over dine fire roller.

Dagbogen

Dagbogen kender Kirsten. Hun har skrevet det meste af sit liv ned i bogen. Kirsten har et krøllet sind, og det er ikke sikkert hun kan huske alt. Men dagbogen kan, så find bare på ting hun har skrevet ned, hvis du synes det passer ind i historien.

5. oktober 2015

"Jeg er 34 år, og jeg følte mig fuldstændig uduelig op til min mors begravelse. Jeg tænkte flere gange, at gid der ville komme en voksen og sige hvad vi skulle gøre. Til hverdag bluffer man. Undviger for meget ansvar. Men så dør ens mor, og man skal træde i karakter. Og så falder man helt igennem."

Alt efter dagbogens og Kirstens humør kan den vælge at udfordre Kirsten, tale hende efter munden, trøste eller udspørge hende. Dagbogen har klare tal på, hvor mange af Kirstens dage, der har været gode dage, samt hvilket humør hun har været i. Den ved, om Kirsten er en taber.

22. oktober 2015

"Jeg håber på, at Michael vil være mindre firkantet, hvis han bliver hevet ud af sine vaner. Hvis vi sidder i en bil et sted oppe i Sverige, kan det være han sænker paraderne."

Kirsten får store og smukke ideer, samler folk op og giver dem lys og varme, men det er sket tidligere, at hun smider dem fra sig igen, når de begynder at kede hende. Og Michael er grundlæggende lidt kedelig.

4. januar 2014

"Vi har sjældent talt om vores far. Det var altid mig der begyndte samtalen da vi boede hjemme. Far var her jo ikke, så hvorfor ikke digte lidt - gætte lidt? Hvis jeg insisterede, blev Michael altid vred. Det gjorde mor frygtelig ked af det, når Michael blev vred."

Kirsten vidste udmærket godt, at hun provokerede Michael til at blive vred. Hvorfor gjorde hun det, velvidende at deres mor blev ulykkelig af det?

23. august 2014

"Jeg fester for meget. Mine kolleger på caféen, ti år yngre end mig - kompetente unge studerende - undrer sig over hvorfor jeg stadig hænger i sådan et studieliv. De er på transit gennem 20'erne med smadredruk, glemte aftaler, løse forhold og aftener i parken fyldt med perlende latter og unge strålende øjne. Og jeg leder dem nænsomt og sikkert igennem deres tid, giver dem råd og trøst med sikker stemme, siger deres navn i starten af en sætning og taler myndigt."

17. oktober 2014

"Jeg aner ikke om mine råd fungerer, og jeg ved, at jeg ofte modsiger mig selv. Jeg er en slags kvaksalver-psykolog der bliver betalt med små glimt af opmærksomhed, og jeg har kun min ekspertise fra de spande med lort jeg selv har fået smidt i hovedet. Jeg har de unge mennesker i to-tre-fire år, men så bliver de færdige med studierne, og

Dagbogen er en karakter, som kun Kirsten kan tale med. I scenariet kommer det til at udspille sig som scener, hvor Kirsten åbner dagbogen, eller som små spørgsmål som dagbogen spørger Kirsten om undervejs. Ingen andre opfatter det som en samtale. De ser blot Kirsten sidde og læse eller skrive i sin dagbog.

Faktuelle ting som dagbogen ved om Kirsten

1987-1998: 0-10. klasse på Gerbrandsskolen.
1998-2001: Tårnby Gymnasium.
1999-2003: Periodiske angstanfald. Terapi og medicin.
2003-2006: Indskrevet på græskstudiet på KU.
2008-2010: Indskrevet på japanskstudiet på KU.
2012-i dag: Indskrevet på retorik. Passer ikke længere studiet.
2010-i dag: Arbejder på en café på Vesterbro.

de skal videre til fast arbejde, fast kæreste og fast ejendom. Og det er altid om efteråret, hvor de holder op med at komme. Og så inviterer jeg næste kuld ind i den trafikulykke, der er mit liv.”

Dagbogen har opdaget, hvordan Kirsten bygger fortællinger op om sig selv og andre. Lige nu er det den tragiske fortælling om pigen i en kvindekrop, der hjælper andre, mens hun selv er fanget i umodenhed. Da hun læste græsk var det fortællingen om pigen, der løftede sig ud af sit kaos og blev til en rigtig studerende. Som blev til en ny fortælling om at være kollapsede – gennemtygget og spyttet ud af universitetet.

11. april 2005

“Uni-lektoren – jeg går på hans hold. Han er dobbelt så gammel som mig. Og han har en familie. Og han er fucking lækker.”

24. juni 2005.

“Jeg var til eksamen hos ham i går. Han gav mig 4, den klaphat. Vi knaldede alligevel hele natten. Jeg har ikke sovet. Han er for vild.”

29. november 2005

“Det har været ved lidt for længe. Hans kone har fundet ud af det. Folk forventer at jeg ryster på hovedet af mig selv og siger, at ‘det er noget rod, ja det er’. Fuck nu dem.”

Kirsten gør ekstreme ting. I dagbogen har hun skrevet hundrede forskellige forklaringer på hvorfor, men disse skifter med hendes humør. Dagbogen kender alle forklaringerne og kan minde hende om dem.

2. august 2003

“Det er helt slut med angstanfaldene. Endelig.”

Måske er Kirsten ved at krakelere. Det er mange år siden hun fik sine angstanfald, men når man læser hendes skriblerier i dag, aner man et menneske på kanten. Måske er løsningen mere vildskab? Dagbogen giver de råd, den har lyst til.

Dagbogens funktion er fleksibel. Tænk den fx som en mulighed for at få Kirsten til at råbe højt, hvis historien ellers er afdæmpet, eller brug den til at afsløre Kirstens løgne, afstive hendes selvtillid eller skabe ny dynamik mellem de to søskende.

Fif: Når du begynder dine kommentarer, kan du fx referere tilbage til en given dato:

”14. september, 1999. Du gik i 2g. Michael var hjemme på besøg, og du syntes han var en kæmpe idiot overfor mor – kan du huske det?”

Lene

Lene er 37 år og gift med Michael. De har to piger sammen: Sidsel på 11 og Dagmar på 7. Familien bor i Næstved. Lene arbejder i boghandlen i Næstved Storcenter. Michael arbejder i centeradministrationen. Lene bruger sin fritid på familien. Michael spiller lidt fodbold og er med i et bryggerlaug.

Lene og Michael mødtes via en fælles ven. Lene blev forelsket i hans sikre stemme, hans ro og hans omsorg for hende. Hun elsker ham stadig for de ting. Og for at han er en god far for pigerne.

Lene fik Michael til at åbne op. Fik ham til at fortælle om frustrationer i forhold til arbejdet og ift. hans kaotiske familie. Lene er en god lytter, og Michael havde brug for én at betro sig til.

De har stadig en fin fortrolighed. Efter hans mors begravelse fortalte han en aften ud i soveværelsets mørke, at han gerne ville have været der mere for sin mor de sidste år. Hun var jo bare en lille ensom dame. Lene tog hans hånd og fortalte ham, hvor kærlig og omsorgsfuld han var, og mindede ham om, hvor meget han nåede at gøre for sin mor inden hun døde. Lene kunne se, at han smilede til hende i mørket.

Men hun er bange for, at hendes parforhold med Michael er i problemer. Hun aner, at Michael gemmer noget væk. At han ikke kan tale frit overfor hende længere. Og hun kan mærke, at hun selv bliver ulykkelig og vred, når han lukker sig inde.

Hvad er der galt? Måske er det rutinen? Eller frygten for ikke at få nok ud af livet? Måske er det hende, der er blevet for gammel og kedelig? Hun er ikke sikker på, at hun tør spørge. Når først ting er sagt højt, så kan de ikke tages tilbage. Men hvad nu hvis de virkelig er ved at miste hinanden?

Nu tager han til Sverige i flere dage sammen med sin søster. Det var Kirstens idé, og Michael kunne ikke finde ud af at sige nej.

Lene har svært ved at rumme Michaels søster. For Kirsten handler alting om Kirsten. Så meget, at hun åbenbart ikke magter at komme på besøg i Næstved, heller ikke når pigerne har fødselsdag. Og hun er aldrig kommet ud af den der lillesøsterrolle. Kirsten slider på sine omgivelser. Og Michael er sådan en, der lader sig slide ned.

Lenes funktion i scenariet er at få Michael til at vise mere af sig selv – fx hans tanker og følelser om rejsen, Kirsten, faderen – end han umiddelbart ville fortælle af eget initiativ. Og så repræsenterer hun et ægteskab, der måske er ved at gå under.

Lene kommer i spil, når hun og Michael ringer til hinanden, sender sms'er, samt i **flashback-scener** fra Michael og Lenes ægteskab.

Vent med at læse op på Johan og Klaudia, til der kommer en pause i scenariet. Bladr gerne til sidste side, hvor du finder en oversigt over dine fire roller.

Johan – en kammerat

Johan er 63 år, førtidspensionist, med en benprotese og en stok. Når han ikke sidder i lejligheden på Tranbærvejen med sin kaffe og kigger over på Volvofabrikken eller ser tv, er han nede på grillbaren hos Olle for at få en sludder og en hotdog.

Johan kommer i spil, når Kirsten og Michael kører forbi hans lejlighed i Umeå. Når de har forklaret deres ærinde, byder han dem indenfor og taler med dem. Lad ham gerne spørge lidt ind til, hvorfor de er rejst ud.

Her er et bud på Johans historie om faderen:

“Jeg mødte Ole, jeres far, på Volvofabrikken. Han manglede et sted at bo og jeg havde et værelse. I flere år boede vi sammen her. Jeres far fandt i perioder ro, men andre gange fortrød han, at han var rejst bort. Når jeg spurgte ham, endte han altid med at sige, at det nok var bedst at han blev væk.

Vinteren 86 ændrede det hele for jeres far.... vejret, mørket, sneen... ensomheden. Den jul var svær for ham. Og så indså han, at han havde truffet et dumt valg. Han skrev til jeres mor første juledag og sad og bandede over sig selv. Vi aftalte at jeg skulle køre ham til Stockholm efter nytår. De næste dage var han lykkelig. Han virkede lettet.

Uheldet skete, da jeg skulle køre ham ind til toget. Det var glat, og jeg mistede kontrollen over bilen. Vi kørte ud over en skrænt. Da jeg vågnede sad jeg fast. Mit ene ben var knust. Jeres far holdt blødningen i ave og beroligede mig. Jeg var i chok. Han var helt rolig.

Han hjalp mig igennem. Var hos mig på hospitalet. Her mødte han en norsk sygeplejerske - Klaudia. De fandt sammen, og han flyttede til Norge om sommeren. De bor vel stadig i Mo i Rana. Jeg har ikke set ham siden.”

Hold eventuelt lidt igen med de næste informationer, til Johan har oplevet deres reaktion på det ovenstående.

”Jeg tror næsten, at han havde mere brug for hjælp end jeg, mens jeg lå på hospitalet. Det slog ham helt ud, at jeres mor over telefonen forbandede ham og sagde, at han aldrig skulle vise sig igen. Jeg ville ønske, at jeg havde været der til at tale ham til ro.

Han var bare en forvirret stakkel. Sådan er det med mennesker. Man skal ikke forvente for meget af dem. Og man skal ikke bebrejde sig selv, at man svigter. Nej... ikke svigter... Fejler. ”Svigt” er et urimeligt ord.”

Ovenstående er bare et forslag. Justér efter behag, bare de overordnede pointer er intakte. Johans vinkel behøver ikke være den endegyldige sandhed.

Johans funktion i scenariet er at give et portræt af faderen, der kan nuancere de to hovedpersonernes opfattelser, samt, såfremt de fordømmer faderen, at tage ham i forsvar, og fortælle nogle andre historier om faderen (Var han morsom, hjælpsom, charmerende, en klovn med et falmet smil, pligttopfyldende, angrende, hjertevarm?).

Klaudia - en gammel flamme

Klaudia er 52 år. Klaudia boede sammen med faderen fra 1987 til 1997 i Mo i Rana i Nordnorge, efter at have mødt ham i Umeå, hvor hun dengang boede og arbejdede. Hun har to piger, Solveig og Nora, fra et tidligere forhold. Nu er pigerne flyttet hjemmefra, og Klaudia sidder alene i huset. Hun arbejder stadig som sygeplejerske. Når hun har ferie, kører hun til Bergen for at se sine små børnebørn.

Klaudia kommer i spil, når Kirsten og Michael kommer til Mo i Rana. Hun er tøvende med at invitere dem indenfor, men giver sig.

Her er et bud på Klaudias historie om faderen:

“Ole og jeg - Det er en underlig historie. Pludselig var det bare slut. Så ville han ikke mere.

Altså - vi var glade. Han var god og gavmild med sine smil og sin kærlighed. Og vi hviskede sammen om ting kun vi forstod. Var fortrolige. Og pigerne elskede ham. Han tog dem til sig, og gjorde alt muligt for dem. Og han trak vejret frit. Det sagde han ofte til mig. Vi havde nogle dejlige år.

Jaja, vi skændtes, og vi var urimelige overfor hinanden engang imellem. Men så fandt vi altid sammen igen. Og vi undskyldte og knugede hinanden. Og blev helt høje af at give og få tilgivelse. Og så var vi lykkelige igen.

Men så gled han fra mig. Forsvandt ind i sig selv. Han holdt op med at mene noget. Han gjorde bare hvad der forventedes. Og da jeg endelig tog fat i ham og spurgte ham, tvang ham til at svare, så sagde han bare stop. Ingen ordentlig forklaring. Han ville ikke sige hvorfor - kun noget med at han ikke kunne være i forholdet længere. Bare sådan. Slut.

Jeg savnede ham virkelig i lang tid. Og han gav mig aldrig noget svar. Han forlod os bare. Og pigerne forstod ingenting. De var helt forvirrede, og siden ulykkelige.

Og nu kommer I her og vil have svar...”

Ovenstående er bare et forslag. Justér efter behag, bare de overordnede pointer er intakte. Klaudias vinkel behøver ikke være den endegyldige sandhed.

Klaudias funktion i scenariet er at give endnu et portræt af faderen - hvor god han var, da han var bedst, hvor underlig hans afsked var, og hvordan han sårede andre.

Det er op til dig at beslutte, hvordan Klaudia er i dag, og hvad hun mener om at få besøg af de to hovedpersoner: Bliver hun vred, trist, vemodig af at tale om ham? Bebrejder hun dem, at de kommer og belemrer hende, er hun ligeglad eller viser hun forståelse?

Oversigt

Dagbogen:

Kan sige lige hvad den vil til Kirsten, også selvom det provokerer. Den ved alt hvad du synes, og den kan spørge hende om hvad den har lyst til.

Dagbogens funktion er fleksibel. Tænk den fx som en mulighed for at få Kirsten til at råbe højt, hvis historien ellers er afdæmpet, eller brug den til at afsløre Kirstens løgne, afstive hendes selvtilid eller skabe ny dynamik mellem de to søskende.

Lene:

Har Sidsel (11) og Dagmar (7) sammen med Michael. De bor i Næstved.

Lenes funktion i scenariet er at få Michael til at vise mere af sig selv – fx hans tanker og følelser om rejsen, Kirsten, faderen – end han umiddelbart ville fortælle af eget initiativ. Hun er bange for, at hendes ægteskab i al stilfærdighed er ved at gå fra hinanden.

Johan (farens kollega og bofælle fra 1981 til 1987)

Johan bor alene i Umeå. Han har mistet et ben. Han kan fortælle sin historie om at faderen egentlig ville rejse hjem, men at bilulykken kom i vejen.

Johans funktion i scenariet er at give et portræt af faderen, der kan nuancere de to hovedpersonernes opfattelser. Han kan også tage faderen i forsvar.

Klaudia (farens kæreste fra 1987 til 1997)

Klaudia bor alene i Mo i Rana. Hendes to piger, Solveig og Nora, er flyttet hjemmefra. Hun kan fortælle om faderen, da han var bedst, og om faderen, da han skred og efterlod hende ulykkelig.

Klaudias funktion i scenariet er at give endnu et portræt af faderen - hvor god han var, da han var bedst, hvor underlig hans afsked var, og hvordan han sårede andre.

Dine øvrige redskaber:

- Du kan sætte **flashback-scener** til Michael og Lenes ægteskab.
- Du kan **beskrive glimt** (begivenheder, genstande, samtaler, fotos) fra Michael og Kirstens barndomshjem.

Brev 1-8

PRAKTISK:

Skaf nogle kuverter, gerne i forskellig størrelse, skriv dato og afsenderadresse (se brevene) samt modtageradresse ("*Regitze Jørgensen, Sundbyvesterplads 15, 2th, 2300 Kbh S*") på kuverterne, og læg brevene heri.

Brev 4 er egentlig et postkort. Hvis du har et lille karton-ark, der kan fungere som postkort, så skriv fx indholdet af Brev 4 over på dette.

Når du har lukket alle kuverterne, så åbn kuvert 1-5 igen. Lad brev 6-8 være uåbnede (dvs. deres mor har læst de første breve, men stoppede efter det femte brev).

Krøl gerne brev 5 sammen, fold det ud igen, og læg det så tilbage i kuverten. På den måde kan Michael og Kirsten gruble over, hvorfor brevet har været krøllet sammen. Det plejer at give en god effekt.

Saml kuverterne i en bunke og sæt en elastik omkring dem.

Amagerfælledvej 42, 4th, 17. Marts 1981

Kæreste du

Jeg ved godt at vi har snakket om det de sidste mange dage og uger, ja næsten måneder.

Men jeg kan ikke være i det mere. Jeg er træt. Jeg ved godt, det ikke er rimeligt at sige, at jeg er træt. Det er ikke mig der har født, eller sidder oppe om natten og ammer, eller trøster Michael når han ikke får vores opmærksomhed mere. Jeg har ikke engang et arbejde. Jeg er der bare.

Jeg er holdt op med at træde vande. Jeg kan ikke længere spille familie. Nu synker jeg bare. Jeres ansigter forvrænges. Det samme gør Kirstens skrig, Michaels gråd og dine hårde ord om min utilstrækkelighed. De når mig ikke længere nede i mørket af vand. De er nu kun fjerne toner oppe fra overfladen.

Jeg ved ikke hvem jeg er længere. Jeg har været et ekko alt for længe. Svaret når der blev kaldt. Jeg kan ikke sige én eneste replik mere i vores lille skuespil. Jeg kan ikke få vejret længere. Jeg må svømme op til overfladen igen og finde ud, hvordan jeg holder op med bare at være et ekko, hvordan jeg holder op med at træde vande.

Når jeg finder ud af det, så ved jeg, at jeg vil være i stand til at høre din smukke stemme igen og være noget for børnene uden at synke tilbage ned i mørket. Så kommer jeg tilbage, og så svømmer vi sammen igen.

Jeg ved godt at du ikke gider at høre på mine forklaringer, for de giver ikke mening. Men det er den eneste måde, jeg kan forklare det på. Jeg har brug for at komme væk. Men kæreste du, forstå, at jeg gør det, for at jeg engang kan komme hjem igen. Jeg lover, at jeg kommer hjem til jer igen. Jeg håber I vil være der, når jeg gør.

De kærligste tanker til dig, min elskede Regitze

Ole

[BREV 1]

Västersjön, Ängelsholm, Skåne, 14. august 1981

Kære Regitze, Michael og Kirsten

Så er sommeren næsten gået.

Jeg er stadig i Sverige. Jeg har ikke ringet lige så ofte som tidligere, for hver gang jeg ringer og hører din stemme, så får jeg en klump i halsen og mister helt mælet.

Men det har hjulpet at få tid alene. Afstand og perspektiv. Så er det nemmere at finde tilbage til kernen. Jeg savner jer, men tiden her ved Västersjön har givet mig rum til at tænke og også finde smilet frem.

Det at sove længe under den åbne himmel efter en lang nat hvor jeg har set op på stjernerne. Eller talt og drukket brændevin og fortalt historier med de andre lystfiskere og campister. Bundet fluer til næste dags fiskeri, mens regnen trommer på teltdugen, og dråberne slår ned i søen. Eller da jeg blev helt hæs af at tale og synge højt til en høstfest. Spise krebsene fra de sidste nætters krebsefiskeri... Sommeren her i Sverige har gjort mig godt.

Jeg kan mærke at for hver dag jeg lever på den her måde, så bliver jeg et bedre menneske. Eller i hvert fald et menneske der forstår sig selv bedre. Tiden jeg bruger alene nu, vil komme os alle til gode når jeg kommer hjem. For jeg kommer hjem på et tidspunkt.

Det er ikke noget med jer. Jeg ville ønske jeg kunne være hos jer, men jeg har brug for at være mig selv og få styr på det hele. Hvad det så end er. Jeg har ikke fundet nøglen endnu.

Jeg kommer hjem, jeg ved bare ikke hvornår.

Giv Michael og Kirsten et kys og et kram fra mig.

*Kærligste hilsner
Ole*

PS. Jeg håber konvolutten med pengene nåede frem - det er ikke meget, men jeg håber det kan hjælpe dig og børnene lidt.

[BREV 2]

Röttle, nord for Jönköping d. 12.3.1982

Kære Regitze

Jeg har fået et lift nordpå. Det er en gut der hedder Åke, som samlede mig op nær Jönköping. Han skal ad E4'eren forbi Stockholm, Uppsala og derfra længere nordpå. Måske jeg skulle tage med hele vejen - livet på de svenske landeveje må næsten kunne leves bedst med udsigten fra passagersædet i en Volvo lastvogn.

Jeg mødte Åke i går. Han kører tømmer til et svensk savværk. Derfra sendes det til en svensk møbelfabrik hvor det skal laves til kommoder, lameller, skamler - en vugge måske... og hvor det til sidst ender i en IKEA.

IKEA i Ballerup...

Kan du huske da vi tog derud for at købe vuggen. De havde lige åbnet stedet. Du var ved at blive stor, et par måneder til og så ville vi være forældre til to.

Arbejdsløse, alt for unge, ingen penge, en halvtom lejlighed - men vi ville have en vugge på afdrag fra IKEA.

Hvorfor skulle du også blive gravid? Vi havde ikke engang råd til at have ét barn. Hvis du bare var taget til lægen og havde afsluttet det... hvorfor helvede skulle vi være forældre til to, når vi ikke engang magtede én! Og hvorfor kunne du ikke mærke, at jeg var helt fortvivlet ved udsigten til endnu et barn?

Selvom jeg kun har talt nogle få sætninger med Åke og han bestemmer ruten vi skal, så har jeg opfattelsen af, at jeg her kan spørge om hvor vi er på vej hen og hvorfor, uden at være et røvhul.

Undskyld.

Undskyld at jeg ikke magtede det.

Kærlig hilsen Ole

[BREV 3]

[Postkort: Et sommerbillede af Umeå]

Umeå d. 27.8.1984

Kære Regitze

Jeg ved godt at det er lang tid siden, jeg har givet lyd fra mig. Jeg ville bare skrive at jeg har det godt og jeg håber at Michael havde en god første skoledag. Jeg håber at han kunne bruge den skoletaske, som jeg sendte jer. Jeg er ked af, at jeg ikke har fået ringet og hørt til dagen, men håber alt gik godt.

Jeg ved godt at tingene ikke er, som du havde håbet på. Men jeg kan ikke mere end det her nu. Det er ikke noget med jer, det er mig selv jeg skal have styr på.

Kærlig hilsen Ole

[BREV 4]

Tranbärvegen 15A, Umeå d. 25.12.1986

*Kære Regitze, Michael og Kirsten
Tilgiv mig min skat, jeg har været så dum.*

I går var det juleaften. De andre juleaftener har også været anderledes. Jeg ved ikke hvordan anderledes, men i går havde jeg det ikke godt. Jeg kom til at tænke på jer, hvordan I må have haft det derhjemme.

Det er som om at jeg er vågnet efter 5 års drømmeri. Jeg har så længe haft lyst til at skrive det her brev. Men hver gang jeg har sat mig ved skrivebordet har min skrivehånd svigtet mig. Jeg har haft så svært ved at sætte ord på de følelser jeg har haft, og hver gang jeg har skrevet dem ned, fortalt dem eller tænkt dem, er de blevet til vrede. Vrede over valgene vi traf og ikke fik truffet, men ligeså meget vrede over min egen kujonagtige flugt over Øresund.

Jeg har altid ønsket mig at få børn og da vi mødte hinanden, så var det også oplagt at det skulle være sammen med dig... Bare ikke så hurtigt.

Men jeg har haft tid nu. Jeg har brugt meget tid på mig selv, hvor jeg i stedet skulle have brugt den sammen med jer. Men jeg er sikker på at det var den eneste måde, jeg nogensinde ville være kommet frem til at skrive det her brev.

Nu er tiden gået og jeg har fået ro til at tænke og være mig selv, uden at skulle stå til ansvar for andre. Nu er jeg klar til at tage det ansvar, jeg burde have taget for flere år siden.

Jeg bor hos Johan, en mand fra mit sjak på Volvofabrikken. Vi har aftalt at han vil køre mig køre til Stockholm, derfra tager jeg toget til Helsingborg og derfra en færge til Helsingør. Jeg har ringet og bestilt billet til afgang d. 5. januar kl. 13.30.

Jeg kommer hjem. Jeg håber jeg kan komme hjem og være sammen med jer igen. Jeg har savnet jer og jeg har savnet at være mere end en mand på flugt fra ansvar og sin egen familie. Tilgiv mig kæreste du. Jeg har været så dum, men der var nok ingen anden vej.

Jeg kommer hjem, jeg er klar til et nyt år og et nyt liv sammen med jer, hvis I vil have mig igen... Vi ses forhåbentlig på havnen.

Kærlige hilsner din mand og jeres far Ole

[BREV 5]

Brannklokkeveien 7, Mo i Rana, Norge, December 1991

Til Regitze

Jeg ved godt at det sidste du sagde i telefonen var at jeg ikke måtte kontakte jer igen. Jeg håber at du har fundet nogen i dit liv, nu hvor det ikke kunne blive mig.

Jeg husker, at du sluttede telefonsamtalen med at ønske mig alt godt. Jeg vil bare fortælle dig, at det går bedre. Jeg har i nogle år nu boet og været sammen med Klaudia. Hun har selv et par piger, så jeg er blevet lidt ligesom en far for dem. De er lidt yngre end Michael og Kirsten. Jeg arbejder på byens stålværk. Vi spiller Bridge mandag og onsdag aften, og i weekenderne går pigerne til dans i forsamlingshuset. Kirsten går vel også til dans...

De er så fine i deres små lyserøde kjoler og hvordan de allerede nu kan få de små drenge til at følge hvert et vink. Jeg har i hvert fald svært ved at sige nej til dem, når de smiler og blinker til mig. Hvor er det fantastisk.

Jeg har fortalt Klaudia alt om min fortid, men hun vælger at tale om nuet og fremtiden i stedet for at dvæle ved fortiden. Hun siger at det ikke nytter noget. Hun er så god på det punkt.

Jeg mødte Klaudia på sygehuset i Umeå, hvor hun arbejdede som sygeplejerske. Hun passede Johan efter ulykken. Hvor er det svimlende at en ulykke alligevel kan bringe noget godt med sig.

Efter nogen tid fandt hun arbejde på klinikken her i Mo i Rana og jeg tænkte at jeg egentlig gerne ville med, nu da der ikke var noget for mig i Danmark.

Vi har et lille hus her i byen. Når jeg går hjem fra arbejde ser jeg nogle gange nordlyset spille på himlen ude over fjorden. Og når jeg så kommer hjem og ser julestjernen i vinduet og kommer ind af døren hvor mine tre piger møder mig i døren... Ja så har jeg fundet hjem.

Jeg håber sådan, at du har fundet nogen du kan have det sådan med. Det er ikke rart at være alene i for lang tid ad gangen. Du har selvfølgelig børnene at være sammen med. Jeg kan mærke at det her er rigtigt. Især når vi tager på tur oppe på fjeldet. Selvom pigerne altid klager over at skulle ud og vandre. Men når vi så kommer op på toppen og ser ned over fjorden, så sætter vi alle pris på vores familieture.

Jeg håber I alle har det godt.

Kærlig hilsen Ole

[BREV 6]

Svea Motel, Umeå, 4. november 1997

Kære Regitze

Det er slut mellem mig og Klaudia. Jeg rejste for nogle måneder siden, og nu er jeg tilbage i Umeå. Jeg tager færgen mod Vaasa og Finland i morgen tidlig.

Jeg har igen levet et liv der ikke har været mit eget. Familiefaderen der kommer hjem fra arbejde, omfavner familien, sætter sig ved bordet, lytter interesseret i historierne fra arbejde og skolen. Hjælper med lektierne, er til stede ved dansekonkurrencerne, til stede ved de månedlige fjeldture, til stede, til stede.... Jeg var til stede med min krop og ikke mere.

Hun sagde hun kunne mærke det på mig, hun sagde at der var sket noget. Men det er løgn, det skete ikke bare, det har altid været sådan. Jeg er åbenbart bare god til at lade som om, komme med de rigtige forklaringer og undskyldninger.

Hun sagde at jeg bare var en stor undskyldning... Det var løgn, den lykkelige familie eksisterede aldrig. Kun på afstand og i måden man omtaler det på. Hun kaldte mig et følelseskoldt monster og hun sagde at hun ikke fattede, hvordan jeg kunne leve på den måde. Men hun var jo selv en del af den måde vi levede på...

Hun sagde hun elskede mig, og så krammede jeg hende bare endnu mere...

Det var hende der spurgte, om vi skulle forsøge at få et barn sammen... Så tog jeg om hende og gav hende et kys på panden...

Når hun sagde at hun var så glad for at vi havde mødt hinanden, så lagde jeg mig om ved siden af hende og holdt om hende og flettede mine fingre med hendes...

Når hun sagde at hun havde brug for at jeg fortalte mere om mine følelser... så sagde jeg at mine følelser for hende var for store til at kunne forklares med ord, og så krammede hun mig endnu mere...

Hun lukkede selv øjnene for løgnene... Det er ikke kun min skyld!

Nu tager jeg færgen væk. Igen.

Jeg kan ikke være noget for nogen... jeg er kun ord.

Ord i breve der aldrig bliver læst.

[BREV 7]

Koskö, Finland, Juli 2000

Til Regitze, Michael og Kirsten.

Jeg har fundet mig en lille hytte ved en sø lidt nord for Vaasa.

Når jeg sidder i min stol og ser ud på søen, så kan jeg ikke forstå, hvorfor jeg ikke kunne være sammen med jer.

Jeg ville ønske at du havde svaret på mine breve, eller at du ville have forstået ulykken ved Umeå, og hvorfor jeg ikke kom hjem.

Jeg har ikke været rimelig eller fair overfor jer eller nogen anden, ikke engang mig selv, selvom det altid har været mig selv, jeg har prioriteret, det ved jeg godt. Men jeg har ikke vidst hvordan man gør.

Breve med historier, fortællinger, løgne og halve sandheder... nu stopper det.

Jeg har det okay, jeg har mig selv, ingen at skuffe, ingen at stå til ansvar for... Kun mig selv og søen.

Jeg skriver ikke flere breve, i hvert fald ikke nogle jeg vil sende. Det har jeg bestemt mig for.

Så nu er det farvel... I har sagt farvel til mig for mange år siden, men nu vil jeg forsøge at slippe jer fra mine tanker.

Gid I var her og så søen lige nu sammen med mig... og jeg så kunne forklare.... Hvis jeg bare kunne forklare, men jeg mangler de rigtige ord...

*Farvel Kirsten
Farvel Michael
Farvel Regitze*

Sceneoversigter

Dag 1-4

DAG 1: Lørdag d. 24. oktober 2015

Fra Amager til Västersjön og derefter Jönköping – 350 kilometer

SCENEOVERSIGT

- Kirstens lejlighed
- Kirkegården [**Brev 1**]
- Flashback: Morgenafsked med Lene
- I bil over broen
- Västersjön [**Brev 2**]
- På motel i Jönköping

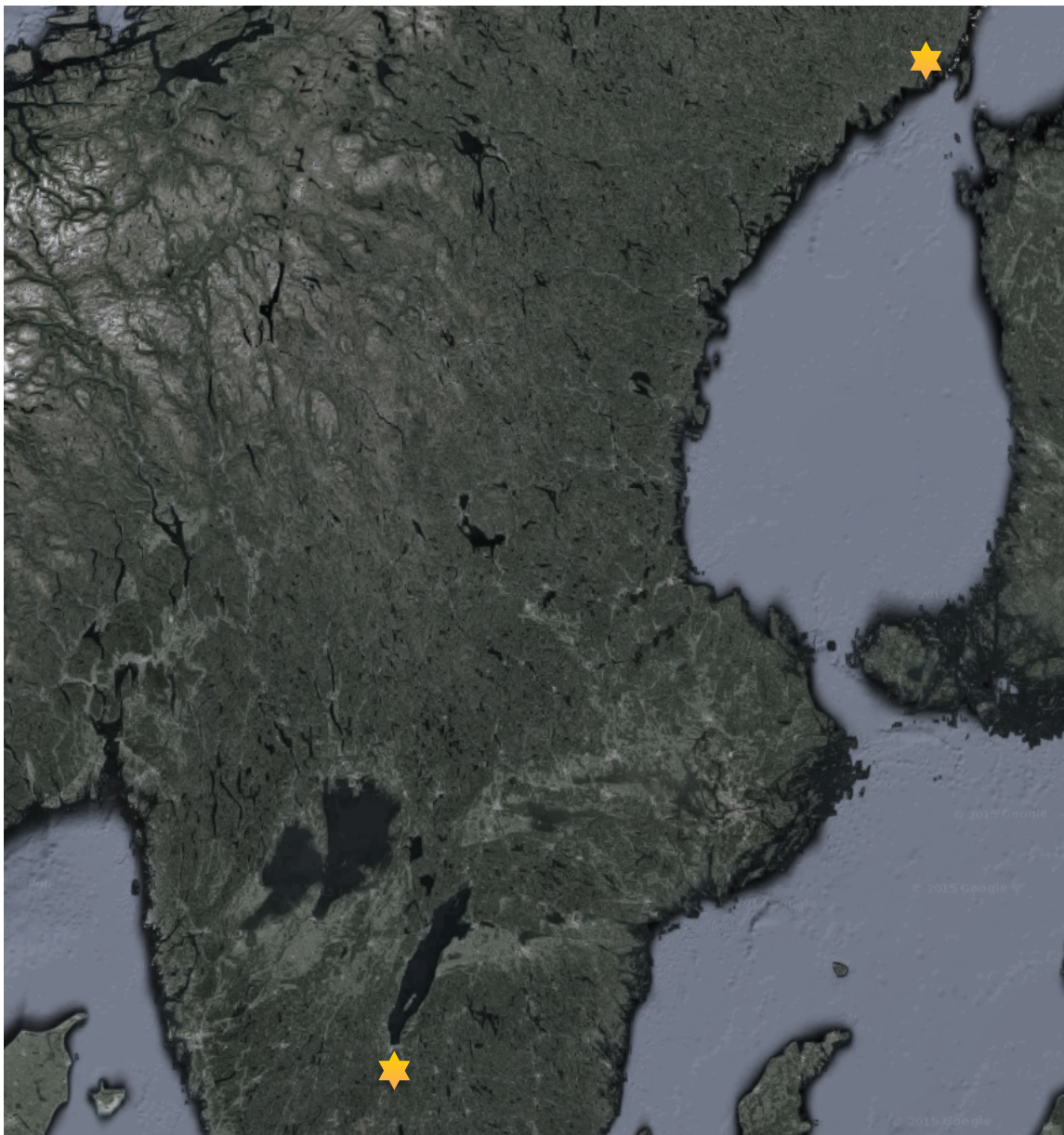

DAG 2: søndag d. 25. oktober 2015

Fra Jönköping til Umeå – 950 kilometer

SCENEOVERSIGT

- I bil fra Jönköping [Brev 3]
- Cafeteria på E4
- Umeå ved aftentide [Brev 4]

DAG 3: mandag d. 26. oktober 2015

Fra Umeå til Mo i Rana – 480 kilometer

SCENEOVERSIGT

- Morgenmad på Svea Motel [**Brev 5**]
- Besøg hos Johan
- E12 fra Sverige til Norge
- Ankomst til Mo i Rana [**Brev 6**]
- Klaudia på Brannklokkeveien

DAG 4: tirsdag d. 27. oktober 2015

Fra Mo I Rana til Umeå, derefter sejlads og kørsel til Koskö – 580km

SCENEOVERSIGT

- E12 fra Norge til Sverige
- Umeå færgehavn [Brev 7]
- På færgen
- Koskö ved aftentide [Brev 8]

Samtalekort

”Hvordan ved du at Lene elsker dig?”

”Hvad ville du sige til ham, hvis vi mødte ham nu?”

”Hvorfor har mor aldrig fortalt om brevene?”

”Hvornår savnede du det at have en far mest?”

”Hvorfor talte mor aldrig om ham?”

”Tror du han nogensinde rigtig elskede mor?”

”Hvis du mødte ham, ville du så kalde ham far?”

”Hvordan kan man elske en mand som ham?”

“Hvorfor kommer du aldrig på besøg?”

”Hvad skulle der til for at du kunne forlade dine børn?”

“Tror du nogensinde at du får børn?”

”Hvornår havde du det bedst som barn?”

”Hvad arbejder du egentlig med?”

”Haha, kan du huske dengang...?”

*”Tror du han var blevet sammen
med mor, hvis han kun havde fået ét
barn?”*

Opstart af spillet

Opstart af spillet

Kære spilleleder, gennemgå følgende briefing sammen med spillerne, inden I begynder historien.

1. Genre, stemning og tematik:

Stemning: Nordens kølige landskaber i oktober. Regn, forfald, varme efterårsfarver og bleg sol. Motorveje, uendelige nåleskove, triste cafeterier og kolde moteller.

Genre: En skandinavisk roadmovie, afdæmpet søskendedrama, person-investigation med spillerne som medskabere (*hvem var vores far egentlig?*).

Tema: Ansvar, afsavn, tilgivelse, nærvær, ensomhed og fortidens magt over nuet.

Forventningsafstemning: Et ofte *langsomt* scenarie, hvor der skal være plads til tøven og tavshed. Smil, grin og hverdagskomiske begivenheder undervejs skal være meget velkomne til at bryde melankolien.

Spillets længde: Omkring fire timer (alt efter karakterernes handlinger).

2. Roller

Præsenter kort rollerne og lad gerne spillerne tale om hvilke roller de hver især foretrækker. Alternativt kan du fordele rollerne.

- **Michael**, den ene hovedrolle. Den ansvarlige og stærke storebror og familiefar. En knudemand, der forsøger at holde sin vrede og sin tvivl om tilværelsen i ave.
- **Kirsten**, den anden hovedrolle. Den kaotiske lillesøster og storbysingle. Har svært ved voksenlivets forventninger, og under facaden måske ved at gå i stykker.
- **Bipersonsspilleren**, der skal understøtte Michael og Kirstens fortælling gennem en række biroller: *Dagbog*, *Lene* og *de mennesker*, som de to søskende møder på deres tur.

Hovedrollerne er oplagte til spillere, der har lyst til indlevelsesholespil. Bipersonsspilleren er for en spiller, der kan lide at have fokus på den overordnede fortælling, og/eller som godt kan lide at sidde og opleve andres rollespil (bipersonsspilleren kan spille en større eller mindre rolle, alt efter spillerens temperament).

Hvis spillerne tøver, kan du forsøge at give Michael til en spiller der kan dominere rummet, Kirsten til en spiller der er god til følelsesladet spil og bipersonsspilleren til en rutineret spiller.

Giv herefter spillerne tid til at læse rollerne.

3. Fortællinger

Scenariet har nogle forskellige historietråde, som kan op- eller nedprioriteres. Det er op til spillerne at fokusere på de historier, som de synes er mest interessante:

- **Michael og Kirstens separate historier:** De to søskende har hver deres udfordringer med livet, som kan bringes frem i lyset eller holdes i baggrunden.
- **Faderen.** Undervejs i spillet vil brevene og de mennesker Kirsten og Michael møder på rejsen give spor til hvem faderen var, hvorfor han forsvandt og blev væk.
- **Moderen,** der nu er død, er i scenariet et relativt ubeskrevet blad. Spillerne har den fulde ret til at skabe det billede af hende, som de synes giver mening.
- **De to søskendes fælles fortælling:** Kirsten og Michael er gledet fra hinanden, men har også en fælles fortid på godt og ondt.

4. Struktur og virkemidler

- **Historien** foregår over fire dage i slutningen af oktober 2015, hvor de to søskende rejser rundt.
 - **Spillet kan dog slutte før alle dage er gennemspillet**, hvis én af de to søskende ikke ønsker at rejse længere, og ikke vil lade sig overbevise af den anden om at fortsætte. I så fald slutter scenariet der.
- **Brevene.** De to søskende har brevene med sig på rejsen (giv dem bunken med **Brev 1-8**).
 - Aftalen mellem Michael og Kirsten er, at de åbner brevene i kronologisk rækkefølge, og at de først åbner et brev, når de kommer i nærheden af stedet, hvor det er afsendt fra. **Denne aftale kan brydes undervejs.** Enten i fællesskab eller af den ene af de to søskende.
 - Brevene er en del af fiktionen. De kan fx krølles og smides væk af Michael og Kirsten.
 - Michael eller Kirsten læser brevene højt, når de åbnes.
- **Samtalekort.** Undervejs i scenariet vil spilleren lægge nogle kort på bordet, hvorpå der står en sætning.
 - Disse kort skal ses som inspiration til den løbende samtale mellem karaktererne.
 - Spillerne er ikke forpligtede på at bruge kortene. De kan vælge at ignorere dem.
 - Samtalekortene er ikke en del af fiktionen. Michael og Kirsten kan ikke se kortene.
- **Beskrivelse af glimt**
 - Bipersonsspilleren kan undervejs i scenerne tage ordet og fortælle en kort pointe om barndomshjemmet. Det kan være en begivenhed, et foto, en samtale eller en genstand, som var i hjemmet, og dermed tegne små glimt af fortiden op.
 - Kirsten og Michael kan herefter inddrage disse, hvis det giver mening.

5. Scener og scenetyper

Der er en række forskellige scener i scenariet. (Læg **sceneoversigten** for **DAG 1** frem)

- **Planlagte scener**, typisk med Kirsten og Michael i centrum. Disse fremgår af sceneoversigterne for dag 1-4.
- **Samtaler med Dagbogen**. Disse scener kan begyndes af Dagbogen eller af Kirsten, når det giver mening. Fx i bilen eller på et motelværelse. Kirsten kan altid afvise dagbogen, hvis hun ikke gider tale med den. Ingen andre opfatter det som samtaler, de ser blot Kirsten sidde med sin dagbog.
 - *Dagbogsscenerne er lidt specielle, så drøft gerne formatet med spillerne. De skal fx være opmærksomme på, at Dagbogen kan gå ind og bestemme, hvad Kirsten tidligere har følt, og dermed få medindflydelse på hendes indre liv.*
- **Telefonsamtaler og sms-samtaler** mellem Lene og Michael. Disse kan lægges når spillerne synes, fx når der er en pause på køreturen.
- **Flashback-scener** mellem Lene og Michael, der viser aspekter af deres parforhold eller pointer om Michael. Den første er planlagt (**Morgenafsked med Lene**). Hvis de vil have flere, kan Lene og Michaels spillere foreslå at tage dem undervejs i scenariet.

Scenernes tempo og klipning:

En væsentlig del af scenariet handler om stilheden og den tøvende samtale mellem de to søskende. Giv **plads til langsommelighed** i scenerne mellem fx Kirsten og Michael.

- I udgangspunkt er det spilleleder der klipper scenerne.
- Hvis spillerne har lyst, kan de også forsøge at afslutte scenen gennem deres spilleres handlinger eller kommentarer: "*Har du spist op? Så lad os køre.*"
- Den anden spiller kan forsøge at fastholde scenen: "*Hvorfor har du så travlt. Hvad mente du med det du sagde tidligere?*"

6. Opvarmning

Hvis du vurderer, at spillerne har behov for at varme op eller blive mere fortrolige med nogle af mekanikkerne, så lad dem spille følgende scene:

Kirsten sidder i Michaels bil. Hun er 24, han er 27. Hun har været på besøg i deres nye hus i Næstved. Han har tilbudt at køre hende hjem til København. Hun har åbnet dagbogen, og sidder og taler med den om, at hendes bror nu er flyttet til Næstved.

På et tidspunkt siger Michael noget til Kirsten (han opfatter ikke hendes skriveri som en samtale). Fortsætter hun sin samtale med dagbogen, mens han taler til hende?

Scenen sluttes, når én af hovedrollerne via sine ord eller handlinger lægger op til at scenen slutter.

Tag bagefter en kort snak om fx:

- *hvordan den anden spiller her kunne have fastholdt scenen?*
- *hvordan der kunne laves et flashback til en scene mellem Lene og Michael?*
- *hvordan bipersonsspilleren kunne have introduceret et glimt fra barndommen i forbindelse med scenen?*
- *hvordan bipersonsspilleren kan påvirke scenen ved at sende en sms fra Lene?*
- *tempoet i scenen. Er det passende? Hvordan kan tempoet skrues op og ned?*
- *hvordan dagbogen generelt kan bruges?*